

rozsévač

rozsievač

4

apríl/duben
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Čo je vášnivost' a čo krotkost'?

Pretože Kristus trpel za vás

Je načasе dozrát

BIBLICKÝ ŠATNÍK KREŠŤANA

Vyzleč vášnivost' – obleč si krotkost'

„Krotká odpoveď odvracia prchlivost'; ale urážlivé slovo vzbudzuje hnev“ (Pr 15, 1).

Pán Boh má „klúč“, ktorý otvára dvere aj počas „lockdownu“

Výrok „človek mieni a pán Boh mení“ dobre poznáme aj zo svojich životných skúseností.

Niekedy v marci 2020 sme spolu s jedným priateľom z Maďarska, plným kresťanského entuziazmu, začali plánovať distribúciu tzv. Detskej obrázkovej Biblie s následným „oslovením“ pre tisíce slovenských školopovinných detí maďarskej národnosti v slovenských základných školách s maďarským vyučovacím jazykom v regióne južného a východného Slovenska.

Logistika bola spracovaná, Biblie dovezené a uskladnené v Centrále humanitnej pomoci Maďarskej baptistickej cirkvi, odkiaľ mali byť distribuované, v rámci pilotného projektu vo východnej Európe, do škôl na Slovensku spolu s evanjelizačne zameraným programom. Prepukla však pandémia, cezhraničný pohyb bol obmedzený, čo zablokovalo distribučné plány.

Plán distribúcie bolo treba zmeniť, intenzívne sme hľadali partnerský zbor, nadšeného kazateľa, možnosť uskladnenia...

Ponuku prevziať koordináciu a realizáciu tohto distribučného projektu prijal kazateľ malého zboru BJB (so srdcom horiacim pre misiu) v Svätom Petre, Bálint Dócze.

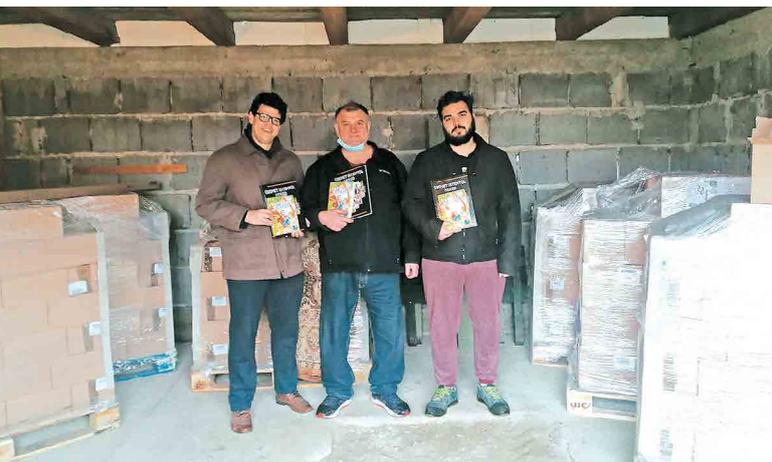
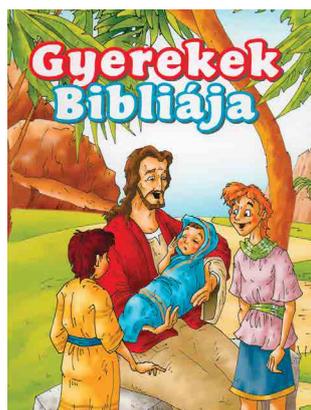
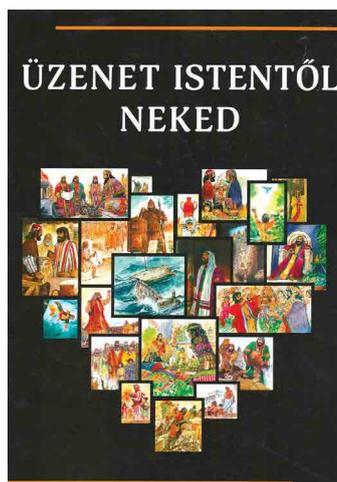

Foto: Kazateľ Dócze so svojimi synmi, v upravenej garáži a s paletami detských Biblií, ktoré sa behom troch dní rozdistribuovali do cirkví v regióne jednej nedele rozdali do rúk deťom...

V záujme vhodného dočasného uskladnenia paliet s knihami prestaval svoju garáž a následne boli knihy kamiónom prevezené z Maďarska a uskladnené. Pandemická situácia sa však zhoršovala, školy boli zatvorené, začal sa uplatňovať „lockdown“.

Kazateľ Bálint so svojou rodinou i so svojím zborom sa začali modliť za možnosť distri-

búcie. Krátko nato bol kazateľ i jeho manželka pozitívne testovaní na Covid-19 a zbor sa dostal do karantény.

Chystal som sa napísať EEM (Eastern European Mission), ktorá Biblie poskytla, vysvetlenie o potrebe pozastaviť projekt na neurčitú dobu, prípadne posunúť ho o rok... to sa už začínalo adventné obdobie, kazateľ i jeho manželka prekonali ochorenie, ale „lockdown“ pokračoval a školy zostávali zatvorené. Cirkvám bolo umožnené (s obmedzeniami) otvorenie pre nadchádzajúce vianočné obdobie.

Kazateľ Bálint Dócze informoval kazateľov a kňazov v regióne o Bibliách. Zo zborov Reformovanej cirkvi a tiež z farností Rímskokatolíckej cirkvi si prišli bezodkladne a nadšene prevziať knihy a v štvrtú adventnú nedeľu ich distribuovali deťom školského veku, ktoré prišli na predvianočnú pobožnosť.

Týždeň pred Vianocami, a to v podmienkach „lockdownu“ a zatvorených škôl. V pondelok 21. decembra 2020 som od kazateľa Bálinta dostal nasledovnú informáciu:

Drahý brat Šaňo (Alex), s veľkou radosťou Ťa informujem, že počas uplynulých dvoch týždňov sme v regióne južného a juhozápadného Slovenska rozdistribuovali vyše 3 200 detských Biblií.

S údatnou pomocou mládeže z nášho zboru sme každú Bibliu opečiatkovali s kontaktnou informáciou. Je nám ľúto, ale pre pandemickú situáciu sme nemohli zabezpečiť distribúciu dosahujúcu až na východné Slovensko.

Vyjadrujeme svoju vďačnosť Východoeurópskej Misii (EEM), našim bratom a sestram v Kristu. Vďaka ich knižnému daru dúfame, že evanjelium sa dostane do mnohých rodín ako vianočný dar – ten najhodnotnejší dar a poklad, ktorý bol daný svetu.

So spolupracovníkmi z nášho zboru a iných kresťanských cirkví sa modlíme, aby sa Božie slovo nevrátilo „prázdne“. „Sláva na nebi Bohu a na zemi pokoj ľuďom...“ (Lk 2, 14).

Prajeme ti radosťné a požehnané vianočné sviatky a Nový rok.

Bálint Dócze s rodinou

Modlím sa, aby Pán otvoril aj vaše srdcia a mysle pre aktivizačnú službu a misie tlačeným slovom, ktoré bolo súčasťou aktív baptistov v obdobiach ich rastu.

Dúfam, že vás tento príbeh povzbudil a prejavíte o aktívnu spoluprácu záujem.

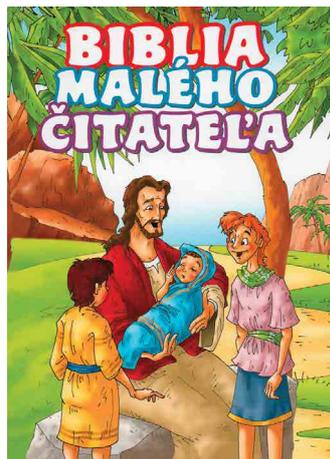
Šaňo Erdélyi, Creatiupress

Detské obrázkové Biblie sú dostupné pre nekomerčné – misijné využitie aj v českom a slovenskom jazyku. Biblia malého čitateľa je dostupná aj v rómskom jazyku. V prípade záujmu o spoločný projekt ich využitia kontaktujte:

Jaro.marcin@eemeurope.org

alebo:

creatiupress@creatiupress.eu

BOŽIA SPRÁVA
PRE TEBA

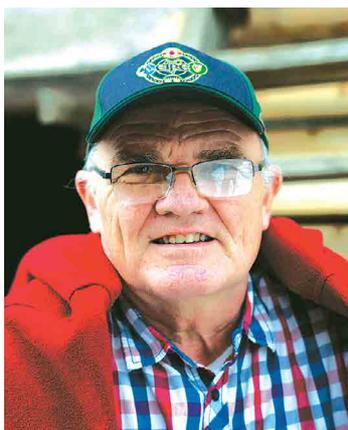
Obsah

Pán Boh má „klúč“ ktorý otvára dvere.....	2
Živý nebo mrtvý?.....	3
Oblékli sme Krista / Svláč vášnivost.....	4
Čo je vášnivost a čo krotkosť?.....	5
Pretože Kristus trpel za vás.....	6
Rozhovor s kazateľom B. Dóczem.....	7
Mějte víru Boží!.....	8
Proti toku času /Radio 7.....	9
Bez lásky / Šťastná láska	
Svoboda svědomí.....	10
Spomienka na br. kazateľa D. Šalinga.....	11
Vzpomínka na bratra K. Smilka.....	12
Bratr P. Vychopeň se dožívá 70 let.....	13
Marie Černíková devadesátipětiletá	
Primeraný záujem.....	14
Moje máma za mnou jezdí... Povzbudenie k láske a... Ty jsi můj milovaný syn / dcera	
Zdanlivý pokoj.....	15
Se mnou nepočítejte	
Malé svetielko.....	16
S Ježíšem v kuchyni (4) Je načase dozrát Snažíme se Boha zaškatulkovat... List mamičkám.....	17
Tři kroky, které ti zjeví tvá bolavá místa Marnost nad marnost... Modlíme sa za chorých.....	18
Bůh mijule i mě Výpneť myseľ? Daniel Pastirčák: Pontyho hora.....	19
Ponuka knihy T. Hendersona: Výjazdy Kdo vlastne jsem Konferencia sestier 1. 5. 2021 – online Téma/ témy čísel časopisu 2021 F. Zelinka: Golgatský kříž.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 911 813 824. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - sbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 484,- Kč na rok (cena jedného výtlačku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: cena výtlačku 44,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsieváč – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.L.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: **ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzavierka obsahu čísla 4/2021: 10. 3. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. Všetchny články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Mirek Jersák

„Učedníci si mysleli, že Ježíš musí žít, aby je mohl zachránit. Ale opak byl pravdou. Pouze svou smrtí mohl zachránit je i celý svět“ (autor neznámý).
V evangeliu podle sepsání Matouše (v 16. kapitole) čteme, jak Ježíš říká svým učedníkům, že bude muset mnoho vytrpět od Židů, a dokonce že ho zabijí, ale také že bude vzkříšen. Ve verši 22 Petr reaguje slovy: „*Bud' toho uchráňen, Pane, to se ti nemůže stát!*“ (př. B21) – „*Takhle nemluv, nic takového nedopustíme...*“ (př. SNC). Jaká by byla naše reakce, kdybychom ještě neznali pointu celé Ježíšovy služby na zemi? Asi bychom Mu řekli něco podobného, protože jako Petr, tak ani my bychom si nedovedli představit, k čemu by nám mohl být mrtvý Mistr a Pán. I když On jedním dechem mluví i o svém vzkříšení (v. 21). Ale to už jim asi uniklo při zděšení, že by byl zabit. Nehledě na to, že pro člověka tělesně (pozemsky) myslícího, je to příliš nejisté, spoléhat na nějaké vzkříšení, které by nakonec nemuselo dopadnout. Raději mít „vrabce v hrsti, než holuba na střeše“. Jde o to, raději za každou cenu zabránit zatčení a zabití, o což se také Petr s mečem v ruce v zahradě Getsemane pokusil, ale i tentokrát byl Ježíšem důrazně odmítnut podobně jako v našem textu: „*Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka*“ (v. 23) „*vidíš to jen z lidského hlediska, a ne z Božího!*“ (SNC)

Živý nebo mrtvý?

Přejeme si, aby Bůh jednal dle našich představ a přání... tak, jak to **my vidíme** za dobré a nutné? A když nedá, bereme si sami (pokud je to možné) – jako Eva a Adam ovoce ze zapovězeného stromu po nepřítelově „reklamě“ (Gen 3), jako Jákob lstivě získává otcovo požehnání (Gen 27) nebo Herodes si přivlastňuje slávu, která patřila jedině Bohu (Sk12, 22–23). A tak prosazujeme „svou“ a svévolně bereme úctu, slávu, moc (i autoritu) Bohu nebo dobré jméno, svobodu, vlastnictví i život našim bližním. Je to vše důsledek naší neposlušnosti Boha, naší vzpoury vůči Němu. Kdyby Ježíš myslil „po lidsku“ – pozemsky (šobecky), tak by nikdy nezapltil za hříšné lidi (jak to líčí W.

Busch v jedné své knize, v kapitole s názvem: „Se mnou nepočítejte“, viz dále článek s tímto nadpisem). Ale On myslil a jednal jako Bůh, a tak se můžeme skrze Jeho smrt a vzkříšení stát opět Božími dětmi – Božími přáteli tak, jak to bylo na počátku.

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, ... (Ko 3, 1)

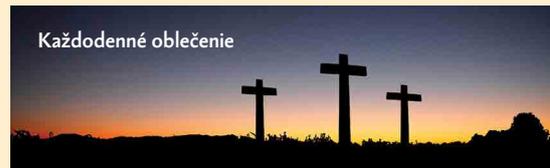
Tedy: „*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, ne k pozemským věcem*“ (Ko 3, 1–2) nebo: „*Hledejte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno*“ (Mt 6, 33).

„*Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš*“ (Fp 2, 5–B21).

Biblický šatník křesťana

Každodenní oblečení

Svleč vášnivost – obleč si krotkost

Starozákonný text:

„Krotká odpověď odvrací prchlivost; ale urážlivé slovo vzbudzuje hněv“ (Roh) (Pr 15, 1).

Starozákonní text:

„Vlídná odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu“ (Př 15, 1).

Novozákonný text:

„Nerozčuluj sa nad ničomníkmi, nežiarl na páchatelov bezprávia! Veď rýchlo uschnú ako tráva a zvädnú ako zelená bylina. (bét) Dúfaj v Hospodina a konaj dobro, bývaj vo vlastnej krajine a zachovávaj vernosť. Raduj sa v Hospodini a dá ti, po čom túži tvoje srdce“ (Ž 37, 1–4).

Novozákonní text:

„Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný, ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě“ (Jk 3,13–14).

V minulém čísle Rozsévače jsme psali o hněvu a o tom, co všechno může hněv způsobit v mezilidských vztazích, pokud jej „neukočírujeme“. Naše dnešní téma se také dotýká hněvu, dalo by se říct, že s ním může až splývat, aniž bychom to předpokládali. Při četbě Božího slova, v místech čtvrté kapitoly listu Efezským, vidíme slovo „vášnivost“, vášně. Mohli bychom říci, že na vášni není nic špatného. Například, pokud vášnivě milujeme svého manžela/manželku, vášnivě milujeme Boha, Stvořitele. Ale podíváme-li se do řeckého překladu (můžeme číst v tématickém článku br. kazatele J. Szóllóse), řecké slovo „thymos“ by se dalo přeložit také jako vášnivost, prchlivost, zlost. A to už nám něco říká. Dovedeme si představit člověka (možná jsme to i zažili), jehož vášně v případech, kdy se jedná o věc, na které mu velmi záleží, nebo aby prosadil svůj názor, může přerůst ve zlost, a posléze i v nenávisť až nepřítelství. V Čechách se říká, že takový člověk „se tím nechal unést“.

V takové chvíli může dojít ke slovům, která bychom jinak nikdy neřekli. Později nás to mrzí, ale vyřčená slova už vrátit nelze. Vztahy s blízcími se v tu chvíli změni a mohou být i na roky narušené. Vidíte, kam až jsme došli od obyčejné vášně. Ale nyní se naskytá otázka: Jak z toho ven? Jasně je, že takové jednání se Pánu Bohu nelíbí a my bychom si přáli, abychom se Bohu líbili. Co tedy můžeme udělat?

Jediná pomoc je opět u Pána. My, přihlížející, se můžeme za člověka, zasaženého nezdravou vášní, modlit s pevnou vírou, že Pán může situaci upokojit, přikryt svou milostí. A až prchlivé jednání takového člověka pomine, můžeme s ním o tom hovořit, ale jen za předpokladu, že jsme se o nadcházejícím rozhovoru předem poradili s Bohem na modlitbách a poprosili Jej o pomoc. V každém případě potřebujeme nutně Boží pomoc. Vždyť protikladem vášnivého hněvu je pokora, mírnost, krotkost, poddajnost, trpělivost, jemnost (Ef 4).

Takové vlastnosti a jednání jsou u Boha a Bohu milé.

Co s tím dnes?

Inklinujeme k vášnivému vysvětlování svých názorů? Jsme si toho vědomi? Modleme se, aby z nás Pán vytrhl tu nezdravou vášnivost a prázdné místo v našem nitru naplnil Jeho Duchem svatým. Říkáme: Vždyť já s tím nemohu nic dělat, mám už takovou povahu... Ano, Ty s tím nemůžeš nic dělat, ale Pán Bůh může udělat všechno. On má neomezenou moc. Přiznáš si, že potřebuješ Boží pomoc? Že na to nestačíš sám/sama? Nebo necháš všechno při starém?

Pamatuj na Boží příkaz, že máme odhodit veškerou vášně, zlobu, rozhořčení a křik. Přiznej a uznej, že takové chování nikam nevede a nepomůže. Naopak lidi rozděljuje. My nemáme rozdělávat, ale naopak stmelovat.

Zkusme si říci: Dnes se zachovám jinak, kvůli Pánu Bohu.

Čo je vášnivost' a čo krotkosť?

V tomto čísle nášho časopisu uvažujeme nad ďalšími dvomi vlastnosťami, ktoré stoja v kontraste. Jednu – vášnivost', ako súčasť starého človeka, starého charakteru si máme vyzliecť a tú druhú – krotkosť, si máme obliecť.

Priznám sa, že pri uvažovaní nad tými vlastnosťami, ktoré Písmo uvádza v liste Kolosenským (3, 8 – 10 a 12) a v liste Efezským (4, 22 – 32) a na iných miestach, že si ich mám vyzliecť a obliecť, tak sa mi do toho prezliekania nie vždy chce. Pri niektorých vlastnostiach je to jednoduché, lebo to, čo si mám vyzliecť, považujem jednoznačne za zlé, ako napríklad lož či krádež, alebo rúhanie sa, či zlosť, a tie, ktoré si mám obliecť považujem jednoznačne za lepšie – trpezlivosť, milosrdenstvo, pokoru. Človek prirodzene rád vymení horšie a škaredé šaty za lepšie a krajšie. Ťažšie je to, ak sa nám vlastne tie staré šaty, staré vlastnosti, celkom páčia a radi ich nosíme.

Práve s výmenou vášnivosti za krotkosť mám problém a musím si to priznať. Viac sa mi páči byť vášnivým ako krotkým. To je dôležitý prvý krok aj pri ostatných vlastnostiach, pri zmene nášho šatníka, pri zmene nášho charakteru.

Tu ide o vlastnosti, ktoré uplatňujeme každý deň, „šaty“, ktoré nosíme každý deň. Je ťažké pochopiť, prečo by niekto nechcel vymeniť staré šaty za nové, ale my nie vždy konáme racionálne. Niekedy sa nám nechce prezliekať aj z pohodlnosti, lebo na staré šaty sme si už zvykli. Prezliekanie vyžaduje aktivitu, čin a nie vždy je to ľahké. Je to zápas medzi starým a novým, ktorý prebieha celý náš život.

Pomocou je vedieť a uvedomiť si, prečo Božie slovo považuje za dôležité, aby sme si tie staré šaty, staré vlastnosti, vyzliekli. Dôležité je aj vedieť kontext, prečo máme svádzať tento ťažký zápas s vyzliekaním starého oblečenia a obliekaním nového.

Apoštol Pavol písal list Kolosenským a aj list Efezským novým veriacim – väčšinou Grékom, ktorí pochádzali z pohanskej tradície a nemali žiadnu znalosť Starého zákona. Na svojich pohanských tradíciách a zvykoch nemohli stavať svoj nový život nasledovníkov Krista.

Podobne ani my ako znovuzrodení ľudia, Kristovi nasledovníci nemôžeme stavať nový život na zlých veciach zo starého života.

Musíme sa učiť žiť podľa nových pravidiel, vyzliecť staré a nosiť nové šaty nielen ako jednotlivci, ale aj ako nové spoločenstvo ľudí. Apoštol Pavol vysvetľuje veriacim, že Boh mal nielen zámer dať nám ako jed-

notlivcom nový život a zachrániť nás od večného zatratenia, ale súčasťou Jeho zámeru je, aby sme už tu na zemi tvorili nové, jednotné spoločenstvo a „žili hodne povolania, ktorým sme boli povolaní“ (Ef 4, 1) v čistote a jednote.

Tvoríme nové spoločenstvo Kristových nasledovníkov, ktoré tým, že sa každý člen snaží nasledovať Krista a podobať sa Kristovi, je svedectvom pre ľudí, ktorí ho ešte nepoznajú, o Božej láske. Konkrétne pravidlá pre každodenný život takéhoto nového spoločenstva potom Pavol písal do rôznych zborov a v liste Kolosenským a Efezským ich opisuje ako vyzliekanie starých šiat a obliekanie nových.

Druhou pomocou pri našom zápase s vyzliekaním starého a obliekaním nového je vedieť, čo tie konkrétne šaty, tá konkrétna stará vlastnosť, ktorú máme vyzliecť, či nová, ktorú si máme obliecť, vlastne znamená. Veď konkrétne aj pri týchto vlastnostiach sa preklady z gréčtiny do slovenčiny či češtiny líšia a výraz vášnivost' je napríklad preložený ako „zloba“ (ČEP). Grécke slovo „*thymos*“, použité v Ef 4, 31 sa môže preložiť ako vášnivost', prchkosť, zlosť. Je to výbuch zúrivosti, silný hnev, povahové výrazy zlej vôle.

Grécke slovo „*praotita*“ použité napríklad v Kol 3, 12 sa môže preložiť nielen ako krotkosť, ale aj ako pokora, miernosť, poddajnosť, trpezlivosť, jemnosť.

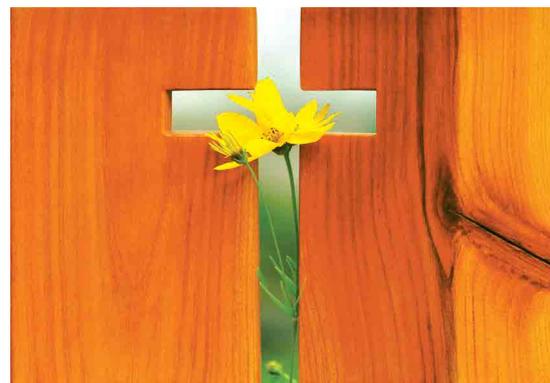
Teraz je teda trochu jasnejšie, čo si vlastne máme vyzliecť a čo si máme obliecť. Nemusíme si vyzliecť dobrú vášň – zapálenosť pre dobré, Božie veci, pre Božie kráľovstvo, pre Krista a jeho dielo.

Môžeme mať až „vášnivú“ lásku ku Kristovi. Vyzliecť si máme tú zlú vášň, ktorá je spojená s prchkosťou, zúrivosťou a silným hnevom a zlosťou. Je to zvyčajne naša nekontrolovaná citová reakcia na „pikriu“ (gr. *pikria* je rozhorčenosť, zatrpknutosť, horkosť), niečo zlé, čo sa nám udialo.

Božie slovo nás na tomto mieste vyzýva, aby sme takúto vášnivú, zúrivú reakciu na zlo, čo sa nám udialo, vyzliekli.

A nielen na niečo trpké, čo sa nám stalo, ale na každú takúto vec, ktorá sa nám stane, nemáme reagovať s vášnivou zlosťou, ale s krotkosťou. Vlastne ani samotná takáto rozhorčenosť, trpkosť, skutok, ktorý nás „vytočí“ do nepríčetnosti, do vášnivej zúrivosti, nemá existovať v spoločenstve veriacich nasledovníkov Pána Ježiša Krista. Máme vyzliecť aj takéto konanie, aby sme iných nevyprokovali k vášnivej zúrivosti.

Je jasne napísané: **„Odhoďte každé rozhorčenie, vášň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A buďte k sebe dobrí,**

milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4, 31 – 32).

Namiesto vášnivej zúrivosti máme na akúkoľvek krivdu, čo sa nám stane, reagovať s krotkosťou a pokorou, mierne a s trpezlivosťou. Len takýmto spôsobom, takouto reakciou sa budeme podobať zo dňa na deň viac a viac Pánovi Ježišovi Kristovi. To je predsa jeden z našich základných cieľov tu na zemi, aby sme sa zo dňa na deň viac a viac premieňali na podobu Kristovu.

On sám bol pokorný a krotký a na krivdy, ktoré sa mu diali, a utrpenie, ktoré sme mu my ľudia spôsobili, nereagoval zúrivým, vášnivým hnevom, ale krotko a pokorne znášal utrpenie. Vášnivo a so spravodlivým hnevom reagoval, len keď išlo o znevažovanie Boha a Božích vecí (napríklad keď vyhnal peňazomencov z chrámu). Nespravodlivé utrpenie a krivdy, ktoré zažil od narodenia až po potupnú smrť na kríži, boli oveľa väčšie, než aké sa mohli a budú môcť stať nám.

On však nereagoval zúrivým vášnivým hnevom, nezavolať pluky anjelov na svoju záchranu, hoci to mohol urobiť, ale krotko prosí za svojich vrahov: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia.“

Teba aj mňa vyzýva: „Učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci a nájdete si odpočinutie duše“ (Mt 11, 29).

Ak chceme byť Ježišovi učeníci, tak sa musíme od Neho učiť aj krotkosti a pokore. Nie je to jednoduché a ľahké, preto to Pán prirovnáva k jarmu, ktoré máme na seba vziať a niesť.

Ak sa naučíme krotko a nie s vášnivým hnevom reagovať na krivdy, čo sa nám dejú, ak vyzlečieme vášnivost' a oblečieme si krotkosť, tak to prinesie skutočný pokoj nielen nám, ale aj ľuďom okolo, spoločenstvu, v ktorom žijeme.

Božie slovo nám to pripomína už v starozákonnej múdrosti Príslovi: „Krotká odpoveď odvracia prchivosť; ale urážlivé slovo vzbudzuje hnev“ (Pr 15, 1).

Ján Szöllös

Pretože Kristus trpel za vás

(1Pt 2, 21 – 25)

Pravdepodobne každý z nás pozná niektoré z reklám, ktoré idú v televízii, alebo sa k nám dostanú iným spôsobom. Aj keď sú to reklamy na rôzne tovary alebo služby, jedno majú spoločné. Sú v nich vyzdvihnuté dobré vlastnosti výrobku a nie sú spomenuté jeho nedostatky. Zdôrazňuje sa, v čom je ten výrobok lepší od iných podobných výrobkov, ale neuviedie sa, v čom je slabší alebo horší. To je princíp reklamy.

Podobne však funguje aj naša myseľ, keď myslíme na našu minulosť, na prežitú dni. Spomenieme si a spomíname najmä na tie dobré veci a udalosti.

Ťažšie si spomíname na to, čo sa nám nepodarilo. Ešte ťažšie si spomíname na prípady, keď sme niekomu ublížili, alebo keď sme niekomu spôsobili škodu. Najmä vtedy, keď sme záležitosť s tým poškodeným človekom nedali do poriadku.

Možno preto si mnohí ľudia neradi pripomínajú Veľký piatok, utrpenie Krista. Faktom totiž je, že ja, ty, my všetci sme boli a sme príčinou Kristovho utrpenia a smrti. Príkladom toho bola aj diskusia o známom filme Mela Gibsona Umučenie Krista. Mnohým sa zdá príliš krutý a zbytočne detailný, je tam príliš veľa krvi.

Ľudia nechcú vidieť a poznať skutočnú hrôzu tej reality.

Apoštol Peter presne toto zdôrazňoval vo svojej kázni na Letnice: „*22* Mužovia izraelskí, počujte tieto slová: Ježiša Nazaretského, muža, ktorému Boh vydal pred vami svedectvo mocnými skutkami, zázrakmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh činil skrze Neho medzi vami, *23* Toho, ktorého uložená rada a predvídavá múdrosť Božia vydala, ste vy zamordovali, takže ste Ho rukám zločincov dali pribiť na kríž,“ (Sk 2, 22 – 23) a po uzdravení chromého: „*14* Vy ste zapreli toho Svätého a Spravodlivého a vyžiadali si ako milosť muža-vraha, *15* ale zamordovali ste Vodcu života, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych; a my sme svedkami toho“ (Sk 3, 14 – 15).

„Vy ste ho zabili,“ bolo veľmi jasné a priamočiare obvinenie. Toto obvinenie nie je

určené len tým, ktorí boli vtedy priamo účastní udalostí Veľkého piatku. Toto obvinenie, zachytené v Božom slove, platí aj pre Teba a pre mňa.

Ty aj ja sme zabili, ukrižovali sme Krista svojimi hriechmi.

Kvôli tvojim a mojim hriechom musel trpieť a musel zomrieť strašnou smrťou na kríži. Túto skutočnosť je veľmi ťažké prijať. Preto sa mnohí snažia Veľký piatok, utrpenie a smrť Pána Ježiša Krista keď už nie úplne vymazať, tak aspoň na to zabudnúť alebo to nespomínať.

Podobne ako v moderných reklamách sa niektorí kresťania pri evanjelizáciách alebo v rozhovoroch snažia poukazovať najmä na tie pekné stránky, na zmŕtvychvstanie, večný život, šťastie, spokojnosť, pokoj, ktoré prináša viera v Krista, ale zamlčia tú nepríjemnú podmienku, ktorá tomu predchádza – že prijmem a uznám, že som vrah, ktorý sa spolupodieľal na mučení a ukrižovaní Krista.

Ak však neprijmem a neuznám, že aj moje ruky držali to kladivo a pribíjali kince (ktorými sú moje hriechy – ako sa to spieva v tej známej piesni Golgota), že aj moje ústa kričali „Ukrižuj Ho!“, že aj ja som tam stál medzi posmievačmi, je nemožné prijať a oceniť to, že Pán Boh mi toto moje počínanie odpustil. On to tak ustanovil a jediný spôsob, ako byť očistený, obmytý z hriechov je, keď dovoľím, aby ich zo mňa zmyla Kristova preliata krv. Keď nechcem priznať, že som spoluvrah Kristov, tak potom vlastne nechcem, aby na kríž boli vynesené aj moje hriechy.

Práve preto apoštol Pavel tak zdôrazňuje, že nechce kázať a zdôrazňovať nič iné, jedine Kristov kríž:

„*17* Lebo ma Kristus neposlal kŕstiť, ale zvestovať evanjelium, pravda, nie múdrosťou v slovách, aby Kristov kríž nebol zbavený významu. *18* Slovo o kríži je totiž bláznovstvom tým, čo hynú, ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou“ (1Kor 1, 17 – 18). Keď je teda kríž symbo-

lom kresťanstva, tak nech skutočne aj stojí v centre, v stredobode všetkého. Bez golgotského kríža nie je kresťanstvo. Bez golgotského kríža by nebolo ani vzkriesenie a večný život.

Pripomínajme si preto s kajúcny a pokorným srdcom, čo musel Pán Ježiš kvôli nám vytrpieť.

Pripomenutie je vtedy účinné, keď sa nevtvárim ako nezáúčastnený pozorovateľ, ale keď si uvedomujem, že stojím v tom revúcom dave, keď si pripomínam nielen samotné utrpenie a smrť Pána Ježiša, ale spolu s tým aj to, že to je aj môj hriech, moja vina, že na tom mám aj ja svoj podiel.

Samotné pripomenutie Kristovho utrpenia však nestačí.

Apoštol Peter nám pripomína, že sme boli povolani, aby sme nielen spomínali, ale aby sme Krista po tejto ceste utrpenia nasledovali: „*21* Lebo na to ste boli povolani; pretože Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali Jeho šlapaje“ (1Pt 2, 21). Máme nasledovať Jeho šlapaje.

To neznamená, že by sme mali odcestovať do Palestíny, ani že by sme sa mali dať zbičovať a ukrižovať (tak ako je to zvykom v jednej dedine na Filipínach). To nie je nasledovanie Krista v utrpení, kráčanie v Jeho šlapajach, ktoré od nás chce Božie slovo.

Nasledovať Krista znamená nezlorečiť, nepáchať zámerne hriechy, ale trpezlivo trpieť, ako to vysvetľuje apoštol Peter v ďalších veršoch: „*On nikdy hriechu neučil, ani lsti nebolo v Jeho ústach; keď Mu zlorečili, nezlorečil; keď trpel, nehrozil, ale porúčal Tomu, ktorý spravodlivo súdi*“ (1Pt 2, 22 – 23).

Stručne povedané, to, že Pán Ježiš Kristus trpel a zomrel za moje aj tvoje hriechy, aby sme mohli byť oslobodení od ich jarma, nemá len rozmer našej minulosť, ale má dôsledok aj pre našu prítomnosť a budúcnosť. „*Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hrie-*

chom a žili spravodlivosťou; Jeho krvavé rany vás uzdravili“ (1Pt 2, 24).

Znamená to, že teraz máme aj žiť ako takí, ktorých Kristus uzdravil, máme žiť posväteným životom. V Jeho smrti máme šancu umrieť aj budúcim hriechom, máme šancu nehréšiť. Ľudia, ktorí zatiaľ neprijali obeť Pána Ježiša, takúto šancu nemajú, stále sú otrokmi hriechu.

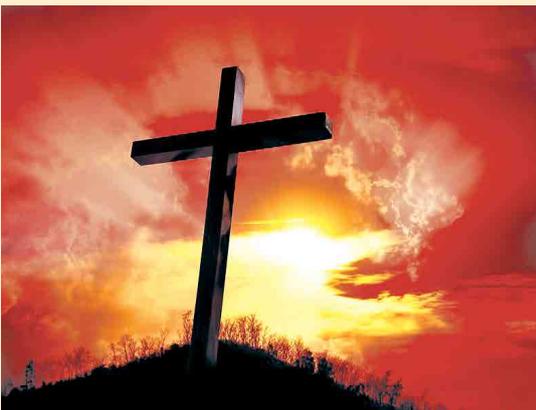
Nakoľko využívame túto šancu, nakoľko uplatňujeme túto moc víťazstva nad hriechom vo svojom živote, ktorý sme obeťou Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži dostali?

Obeť Pána Ježiša Krista nemá len rozmer odpustenia hriechov a ochrany pred páchaním ďalších hriechov.

V liste výzve Božieho slova, ktorá znie v liste apoštola Petra, je aj aktívny rozmer, že podobne ako Pán Ježiš svojim utrpením priniesol pomoc a spásu pre nás, aj my máme byť hotoví trpieť, aby sme priniesli konkrétnu pomoc a zvest o možnosti záchrany vďaka obeti a vzkrieseniu Pána Ježiša ľuďom okolo nás.

Nevieme, čo nás čaká v budúcnosti, ale prosíme Pána o silu, aby sme skutočne vedeli kráčať každý deň v Jeho šľapajach, aby sme žili a konali v sebaobetavej láske voči našim blízkym, známym a dokonca aj voči tým, ktorí si to vôbec nezaslúžia. My sme si predsa tiež vôbec nezaslúžili to, že za nás obetoval svoj život.

Pripomínajme si teda obeť Pána Ježiša, a neostaňme len pri spomínaní. Žíme aj svoje povolanie kráčať v Ježišových šľapajach. To je povolanie, do ktorého nás ustanovil Pán Boh.

Jedine takáto živá spomienka na Kristovo utrpenie, do ktorej sme osobne zainteresovaní, nám potom umožní žiť naše povolanie aj v ťažkých chvíľach, keď nás samých postihne utrpenie, lebo môžeme vedieť, že ak je to pre Krista, tak to znamená, že plníme svoje povolanie. Táto pripomienka môže potom byť aj uprostred utrpenia zdrojom vnútornej radosti a pokoja.

Spracoval: Ján Szöllös

...zboru BJB Svätý Peter – Bálintom Dóczem (jediný maďarský zbor v BJB)

Z Božej milosti sa dožíváš šesťdesiat rokov, aké máš z toho pocity?

Vnímam, že svet je veľmi premenlivý. Keď som bol dieťa a mládenec, tak sa mi zdalo, že keď má niekto šesťdesiat rokov, je už veľmi starý. Dnes to vidím tak, že keď má niekto tridsať rokov, je ešte príliš mladý. Čas beží v každom prípade veľmi rýchlo a je to veľká Božia milosť, že ešte som tu na svete, a aj to, ako sa mám. **Povedz niečo bližšie o svojom detstve. V akej dobe (prostredí) a v akej rodine si vyrastal?**

Som štvrtá generácia veriacych baptistov v našej rodine. Veľmi som vďačný Pánovi za mojich bohabojných, modliacych sa rodičov a blízkych príbuzných. Bol som ako keby v ochrannom obale, tak ako satan hovorí Bohu o Jóbovi: „Neoplatí sa zda Jóbovi báť sa Boha? Či si všade dookola neohradil jeho, jeho dom i všetko, čo má?“ (Jób 1, 9 – 10) Vyrastal som v komunistickom režime a do základnej školy som chodil po udalostiach v rokoch 1968 – 69. Silne tlačili do našich hláv ideológiu, ale ja som sa už aj vtedy púšťal do diskusií s učiteľmi, lebo moji rodičia ma učili niečo iné než oni a ja som veril rodičom.

Čo v tvojom živote predchádzalo rozhodnutiu pre Pána Ježiša? Ako a kedy si Mu odovzdal svoj život?

V podstate som bol dobré dieťa a aj som bol sám so sebou spokojný. Keď som mal 14 – 15 rokov, Duch Svätý vo mne veľmi intenzívne pracoval a obviňoval ma z hriechov. Jeden zvestovateľ Božieho slova kázal o bohatom mládenkovi a vyzdvihol výrok: „Jedna vec ti chýba.“ Táto veta sa mi v mysli neustále vracala. Ďalším podnetom bolo, keď sa ma brat Janko Kriška po jednej evanjelizácii vo dverách spýtal: „Ty si už odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi?“ Nemohol som odpovedať Áno. Nakoniec na jednom tábore, kde sme boli s komárňanskou a miloslavovskou mládežou, brat Vlastík Pospíšil povedal, aby ostali pri táboráku tí, ktorí by radi odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi. Vybral som sa preč, ale keď som videl, že moja sestra tam ostala, vrátil som sa a tam som sa rozhodol. Na vyznanie viery som bol potom pokrstený 26. septembra 1976 v nesvadskej modlitebni bratom kazateľom Jurajom Kohútom.

Čo pokladáš za najdôležitejšie rozhodnutie vo svojom živote a prečo?

Celkom určite moje obrátenie, rozhodnutie odovzdať svoj život Pánovi bolo najdôležitejším rozhodnutím v mojom živote.

Ako si prežil svoje povolanie do služby kazateľa, kto ťa ovplyvnil?

Už ako malé dieťa som prežil povolanie. Vedel som, že budem kazateľom. Medzičasom sa situácia vyvinula tak, že som sa nerád učil. Chcel som radšej pracovať a zbohatnúť. S Božou pomocou som si postavil dom. Potom prišla zmena režimu a ja som sa chcel radšej pustiť do podnikania, ale Pán ma zastavil. Ukázal mi, že teraz nie je čas na podnikanie, ale že mám slúžiť Pánovi. Prostredníctvom slov jednej piesne (v maďarčine) Pán moje povolanie upevnil: „Ježiš ma veľmi miluje, toľko pre mňa vykonal. Trpel kvôli mne, spasil ma Ježiš, ale čo som urobil ja pre Neho? So mnou je vo veľkých skúškach. Ježiš sa ma naliehavo pýta, či má ešte čakať na mňa vo svojej práci pri záchrane duší.“ Ja som v našom zhromaždení hrával na harmóniu. Hral som túto pieseň a tak mi tiekli slzy, že som nevidel noty. Hral som spamäti a vtedy som sa rozhodol: Chcem slúžiť Pánovi. Nevedel som, čo mám urobiť ako ďalší krok, a tak som sa rozprával so Šaňkom Barkóczim, ktorý bol vtedy mojím kazateľom. Spolu s ním som zašiel na Radu BJB. Potom sme s vtedajším predsedom Rady, bratom Jurajom Kohútom, išli do Budapešti, kde ma prijali na tamojšiu Baptistickú teologickú akadémiu.

Koľko rokov si kazateľ, v ktorých zboroch si počas svojho života slúžil a ako si začínal svoju službu?

Od 1. januára 1993 som zamestnancom BJB. V tom čase v nesvadskom zbore nemali kazateľa a brat Julko Kremský dochádzal z Bratislavy. Pridelili ma k nemu ako pomocného kazateľa. V júni som bol zvolený a v auguste inštalovaný za kazateľa zboru BJB Nesvady. V tomto zbore som slúžil až do 31. júla 2000. Od 1. augusta som sa stal kazateľom zboru BJB Svätý Peter, ktorý vtedy vznikol, a tu slúžim až doteraz. Som už teda dvadsaťosem rokov v službe.

Máš rodinu. Ako oni vnímajú tvoju službu kazateľa?

Som veľmi vďačný Pánovi, že ma požehnal úžasnou rodinou. Moju od Pána darovanú výbornú manželku som spoznal v Rumunsku. Pristahovala sa za mnou na Slovensko, aby bola mojou pomocníčkou v službe. Aj ona vyštudovala teológiu a je veľmi dobrá pastorálna pracovníčka. Pán nám požehnal tri deti. Máme dvoch synov a jednu dcéru. Všetci traja už patria Pánovi, podporujú nás a pomáhajú nám v službe. Môžem teda povedať spolu s Józouom: „Ja a môj dom slúžime Hospodinu.“ Veľmi sa teším, že aj môjho mladšieho syna Pán povolal do služby.

Teraz je v treťom ročníku Baptistickej teologickej akadémie v Budapešti a zároveň je už pomocným služobníkom v komárňanskom a svätopeterskom zbore.

Už sa stihol aj oženiť, kým starší syn a dcéra sú ešte slobodní.

Aká je tvoja najsilnejšia skúsenosť s Božím konaním v tvojom živote?

Raz som bol na návšteve v jednom charizmatickom zbere, kde bol hosťom prorok z Nemecka, ktorého som nikdy predtým a ani potom nevidel. Prišiel ku mne, pozrel sa mi do očí a povedal mi: „Teba Pán veľmi miluje.“ Odpovedal som: „Viem, aj doteraz som to vedel.“ Moja najsilnejšia skúsenosť s Bohom je, že mňa Pán veľmi miluje.

Z čoho si mal (máš) v službe kazateľa najväčšiu radosť?

Podľa môjho názoru, Boží služobník môže mať veľkú radosť z dvoch vecí. Prvá je, keď vidí, že sa v dôsledku jeho služby ľudia obrátia k Pánovi. Viackrát som mal skúsenosť, keď ľudia plakali kvôli svojim hriechom a potom plakali od radosti, lebo im boli hriechy odpustené. Druhá vec je to, čo píše apoštol Ján vo svojom treťom liste vo štvrtom verši: „Nemám väčšej radosti, ako keď počujem, že moje deti žijú v pravde.“ Teda keď vidím, že členovia nášho zboru žijú v láske a pokoji a žijú posvätený život. To je veľmi dôležité v dnešných časoch, keď sa diabolos, ten rozhadzovač, snaží rozdeliť, postaviť proti sebe veriacich.

Čo bolo (je) pre teba najťažšie a bolo (je) najväčším sklamaním?

Zažil som aj ťažké obdobia a aj sklamania. Odpusťte, ale o tom by som nerád hovoril. Tak ako hovorí apoštol Pavel vo Flp 3, 13: „Zabúdam na to, čo je za mnou.“ Dobrotivý Boh bol ku mne taký milosrdný, že zobral aj moje zlé spomienky. Spomínam si len na to pekné a dobré v mojej službe. Som vďačný Pánovi, že teraz je už všetko dobré.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Čo ti pomohlo to prekonať?

Prežíval som krízu aj viackrát, a nikoho iného za to nemôžem viniť, len seba. Nikdy som nehladal iné povolanie. Ani vtedy, keď ma k tomu iní povzbudzovali. Chcem byť verný Tomu, ktorý ma povolal svätým povolaním. On je Ten, ktorý mi pomohol prejsť krízou. Možno, že to už medzi veriacimi vyznieva ako fráza, ale skutočne je to tak. Keď mi bolo ťažko, alebo keď aj dnes prežívam ťažké chvíle, čítam si Božie

slovo a odtiaľ čerpám povzbudenie. Získavam novú silu a otvára sa mi nová perspektíva.

Ako sa díváš na súčasnosť a čo by si si želal do budúcnosti?

Dnešné časy poukazujú na to, že Pán je veľmi blízko. Duch Antikrista mocne pôsobí. Ľudia bez mihnutia oka prehlasujú zlo za dobro, a ak niekto s nimi nesúhlasí, tak ho považujú za zaostaleho a za netolerantného rozvracača. Nevidím peknú budúcnosť v tejto podobe sveta. My však máme nádhernú nádej, že sa zjaví náš Spasiteľ, Ježiš Kristus. Moju túžbu dobre vyjadruje pieseň, ktorú som už citoval v súvislosti s povolaním do služby. Jej posledná sloha hovorí: Keď skončím svoju prácu a svitne pre mňa večný úsvit, mojou túžbou je, aby Pán povedal: „Dobre, môj statočný a verný sluha.“

Na akú otázku by si chcel odpovedať, ale nespýtal som sa ju?

Úplne postačujú tie, ktoré boli položené. Ďakujem za oslovenie a za možnosť odpovedať. Prajem čitateľom Rozsievачa Božie požehnanie.

Ďakujeme za rozhovor.

V mene čitateľov Rozsievачa ti, brat Bálint, prajeme Božie požehnanie do ďalších rokov života a služby.

Rozhovor pripravil Ján Szöllös

Mějte víru Boží!

Přebývání v Boží blízkosti by pro nás, křesťany vynávající osobní vztah s Bohem, mělo být běžné a samozřejmé. Nevím jak vy, ale já se přiznám, že to u mne tak samozřejmě není. Není to běžné do té míry, že mne to vedlo k napsání tohoto článku. Bylo to, jako když se žízňivý a hladový ocitne pozván na hostinu. Ano, tak jsem to ono ráno vnímal. Chtěl bych vám vyprávět o úžasné hostině, na kterou jsem se to ráno dostal. Musím vydat, že dlouho jsem se nezdržel a mnoho neochutnal – spíš z vykulenosti, než ze slůvnosti a upejpání. Byl jsem hodně překvapen, že to vyšlo. Nebylo to poprvé, co jsem tuto hostinu zkoušel navštívit a klepal na bránu, ale co si vzpomínám – nakoukl jsem tam jen několikrát, zejména v době, když jsem před mnoha lety uvěřil. Asi štěstí začátečníka. Když vás někdo zve na hostinu, patří se na to příslušně nachystat. Mezi lidmi se sluší, že hostitelce přinesete třeba kytku, nebo něco dobrého do kuchyně, a pán domu by také neměl zůstat opomenutý. Jsme na to tak zvyklí a slušné je nepřijít s prázdnou. A také se příslušně obléct, prostě se trochu vyfíknout. Vzít si to nejlepší oblečení. Mít stejné šaty jako někdo jiný, nebývá (zejména pro ženy) příjemný zážitek.

Trošku jinak tomu bývalo ve starém Izraeli, alespoň u velkých svatebních hostin, o kterých mluvil Ježíš. Hostitel vše nachystal, neočekával žádné vstupné, všimně ani jakékoli jiné dary. Dokonce pozvaným poslal i oděv pro hostinu - tak tomu bývalo tehdy zvykem.

Od pozvaných se nečekalo nic jiného, než že se v příslušném oděvu dostaví. Dnes bychom s tím měli problém. Přece se nesluší, přijít jen tak! A stejné oblečení se také nenosí. Ale k naší hostině: Pořádá ji náš nebeský Otec. Pozvání platí už dlouho a cesta i vstupní heslo nám není neznámé. Ale jak se dostat tou úzkou branou dovnitř? Nesluší se přijít s prázdnou. S vinami a hříchy se tam nechodí, to vím. A s dobrými skutky taktéž ne, bylo by to málo. A navíc by to bylo nošení dříví do lesa nebo tak podobně. Ale co nějaká záslužička? Něco, co by hostitele dle mého potěšilo? Často jsem to zkoušel, ale nikdy neprošlo nic. Brána byla příliš úzká. Jak se tam dostat? Co mi stále schází?

Už to mám, když to nemohou být skutky, tak to bude víra! Vždyť pozvaní se nazývají věřícími. Se svou vírou se určitě protáhnu, pochlubím a potěším hostitele.

Ano, bez víry není možné zalíbit se Bohu!

Musím nahromadit nějakou vlastní víru.

Alespoň jako zrnko hořčice.

Když potom přenáší hory, tak to by bylo, abych se nedostal dovnitř. Zase nic!

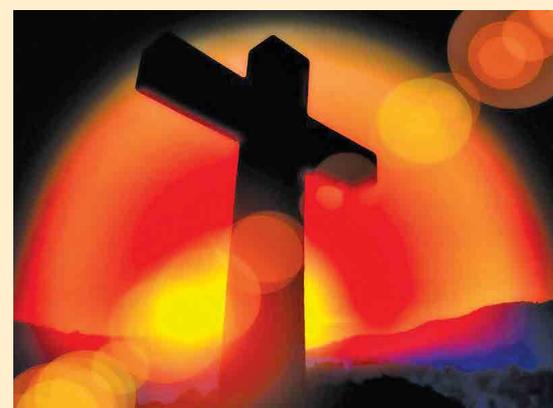
Ach, Pane, přispoř mi víru! Ale stále jsem jí měl asi málo. Nebyl jsem dost dobrý, dost věřící nebo dost dobrý věřící?

Až dnes ráno. Tentokrát jsem neměl vůbec nic, co bych mohl hostiteli přinést.

A navíc to slovo, které jsem četl: **Mějte víru Boží! (Mk 11, 22)** Často bývá ta naše slabá víra to poslední, co nám ještě před Bohem zbylo a proto ji pevně držíme. Ale svou vírou se dnes chlubit nemohu, tak proč nezkusit tu, která čeká uvnitř? Měl jsem úplně prázdné ruce. A... najednou jsem byl uvnitř.

Nemohu říct, že bych nebyl překvapený. A vykulený. Ani jsem nestihl si vše pořádně prohlédnout. Tam bylo dobroť. Skutky, které Bůh nachystal, abychom v nich chodili, Ovoce Ducha, Proudý vody živé... a také Boží víra. Co myslíte, věří Bůh svému slovu? No jistě! Co řekne, tak se stane. To není jako ta naše. Ano, nemáme se čím chlubit. Nemáme čím zapůsobit. A proto platí, že pokud nepůjdem úplně s prázdnou, neprojdeme. Možná proto nás ti, kteří se nemají čím chlubit, předchází do Božího království. Už jsem věřící přes 30 let. Uvěřil jsem už za komunistů. V tak divné době a tak dlouho jsem to vydržel. No vidíte, zase se chlubím. Máme to v sobě. Ale hluboko uvnitř víme, že ne my jsme si vybrali Ježíš, ale On si vybral nás. Není to naše zásluha, že jsme uvěřili, ani to, že jsme vydrželi. Máme holé ruce. Jenže to po nějaké době přestáváme vidět. Nesluší se přijít s prázdnou. A tak hladový a žízňivý čekáme před zavřenými dveřmi a přemýšlíme, čím nejlépe potěší hostitele. Chci vám tedy popřát jen holé ruce, nebo chcete-li: Mějme i víru Boží.

Ondřej Valenta

Proti toku času

Tuším, že letos uplyne krásné čtvrt století od okamžiku, kdy jsem začal spolupracovat s TWR.

Není vůbec špatné vypravit se ve vzpomínkách proti toku času, je totiž za co být vděčný. Máte-li chuť, pojďte se mnou.

V současné chvíli jsem ve vysílání „naživo“ spíše sporadicky. I když mi tuhle volal přítel z Jižní Moravy, který poslouchá TWR, že se prý bál na Vánoce večer otevřít ledničku, aby mě tam taky náhodou nenašel – slyšel mě během jednoho dne několikrát. Domnívám se, že se spíš moc nacpal cukrovím a měl nějaké halucinace.

Skutečnost je taková, že tu a tam zazní archivní „Myšlenka na den“, občas předtočené „Dámy v nesházích“ a snad jednou-dvakrát do roka rozhovor. Upřímně obdivuji techniku z režie, kteří se mnou dělají záznam a pak chudáci musejí pracně vystříhávat moje přebrepty. Kdybych musel sedět u mikrofonu a ještě se poslouchat od mixážního pultu, asi bych s sebou rychle vyběhl.

Přiznám se, že poslední roky nechci být tolik slyšet. Asi to souvisí s věkem, kdy přicházím na to, že více věcem spíše nerozumím, než rozumím a mám mnohem víc otázek, než odpovědí. A také bych raději, kdyby moje texty, pokud za to vůbec stojí, načítal někdo s hlasem vytříbeným a líbezným. Ten můj zní trochu zastřeně a nakřáple, jak po řádném celonočním tahu. A přitom „čestný royalrangersonský“, že už dobrých pětadvacet let neflámuji. Tady musím pochválit děvčata z redakce, která se mnou natáčejí – už roky mě honí k doktorovi přes hlasivky a pečují o mě čaji a dobrotami, kdykoli zavítám do budovy TWR. Ale znáte to, chlap se doktorů bojí, čaj a dobroty rád pozře. Vlastně ani nevím, co všechno jsme spolu už natočili. Ale asi na tom tolik nezáleží. Pro mě bylo vždycky to podstatnější, jestli to posluchačům posloužilo k něčemu dobrému – třeba si jen k tomu, že se po poslechu mého povídání „zdravě namíchnu“.

Hodně významné pro mě byly semináře, které pro své spolupracovníky uspořádalo TWR před dvaceti lety – tehdy jsem se naučil lépe pracovat s textem, pochopil, že existují čtyři druhy češtiny (spisovná a nespisovná, psaná a spisovná, nespisovná hovorová), i když to

pořád matlám dohromady a často píšu tak krkolomně, že to po sobě nahlas ani nepřečtu. Co teprve ti chudáci, co to musejí poslouchat.

Nicméně, pro mě to byla skvělá průprava na roli tiskového mluvčího Asociace pro domácí vzdělávání v době, kdy jsme jako rodiče – domácí vzdělavatelé zápasili o holé přežití. Moje užší spolupráce začala vlastně mou drzostí. Ostatně u nás v Polabí (kde nyní žiji a odkud pochází můj starobylý rod, jehož kořeny jsme vystopovali nejméně 400 let nazpět) se říká: „Drzé čelo lepší než poplužní dvůr.“ O to, abych si vyzkoušel moderaci, jsem si zcela jednoduše a neomalené řekl řediteli Aleši Bartoškovi po jednom pořadu, který jsme s Katkou Hodecovou natáčeli o knihách Návratu domů, kde jsem léta pracoval. Moje drzost mi umožnila po několik let spoluvytvářet podobu pořadu „Na křesťanské vlně Plzně“. Výkony to byly kolísavé, nicméně jsem měl úžasné hosty: vědce, teology, religionisty, soudce, kazatele, pracovníky charity, maminky, včelaře i děti. Každé setkání za mikrofonem pro mě bylo soukromým svátkem, který jsem se pokusil zprostředkovat i posluchačům.

Práce pastora na sboru (pro kterou jsem prožil povolání dva roky po svém obrácení a naplnila se až po dvaceti letech přípravy a zrání), spolupráce s TWR, a nakonec i práce v Návratu domů, byla možná jenom díky tomu, že mi ve dvaceti letech zkřížil cestu Ježíš (a letos tomu bude už 35 let). V době, kdy jsem ztratil iluze o dobrotě lidí (i své vlastní) a neměl jsem chuť nějak pokračovat v životě dál. Prožíval jsem vnitřní konflikty, konflikty s rodiči a přáteli a nakonec i konflikty se státní mocí (nic hrozného, jen dva výslechy na STB, ale pro nezkušeného a rozhodně ne statečného dvacetiletého kluka to bylo víc než dost). Byla to pro mě těžká doba, na kterou mě nikdo nepřipravil. A to přestože jsem prožil normální, celkem radostné dětství – i když v době Husákovy normalizace, přesto v době, celkem stabilní rodině, s chápajícím starším bráchou, věřícími prarodiči (i když jsem jejich víře nerozuměl) a mezi dobrými spolužáky a kamarády.

V době své životní krize jsem byl našťastí (tedy správně křesťansky „Díky Bohu!“) ob-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

klopen přáteli, kteří se na cestu života vydali již přede mnou. Bylo jich několik – moji vrstevníci, kluci i holky, ale i zralí lidé víry. Vděčím jim za mnohé. Dokázali mě provést mým temným údolím, poskytli mi pomoc v pravý čas a díky nim tu stále jsem.

A pomohli mi růst. Stejně jako mi pomohly vyrůst stovky kvalitních knih, které jsem mohl za svůj život přečíst.

To nejlepší, co mě na mé pozemské pouti potkalo, jsou moje „svatá“ manželka a báječné čtyři děti (tři již dospělé).

Nejvíce však vděčím Ježíši, který se pro mě stal tou jedinou vzácnou perlou, tím jediným potřebným (jak říká můj oblíbený Komenský). Skutečným pokladem, pro který stojí za to žít i umírat, pro který stojí za to znovu po pádech povstávat a všeho nepodstatného se odříkat. Tak takhle to se mnou je, no.

P. S.

A teď si to zkuste schválně nahlas přečíst jako byste to natáčeli pro rozhlas. Docela krkolomně, že jo?

Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk

BEZ LÁSKY – je život nesnesitelný

Člověk ve svém nehlubším nitru ví, že se mu život vydaří jen tehdy, bude-li smět milovat a být milován, bude-li smět lásku zakoušet i rozdávat. Bez ní se život stává peklem a je nesnesitelný. Bez lásky je sice možno vytvořit velká díla, být slavný a obdivovaný. Naplnění však bez ní dojít nelze. Život bez lásky je prázdný a chladný.

ŠTASTNÁ LÁSKA – není samozřejmostí

Ač lidé touží po pravé lásce jakkoli inten-

zivně, přece často zakoušejí, že se jejich cit mnohdy promění v nenávisť, žárlivost, pomstu, dokonce i v ochotu milovaného člověka zahubit. I když je láska ještě v plné síle, přece se do ní mísí pochybnosti, zda mě ten druhý skutečně miluje. Odrážet takové myšlenky není vůbec lehké: mohou se uhnízdit v srdci a zatemnit je. Cítíme, že šťastná láska není zdaleka samozřejmost – vždycky je ohrožena pochybami o lásce druhého a vlastní neschopností umět milovat.

A. N.

Svoboda svědomí

„V čem spočívá duchovní svoboda? Jistě ne v tom, že by každý mohl dělati, co se mu líbí. Není svobodný otrok zlých náklonností, špatných zvyků a různých vášní. Svoboden je, kdo je prost tyranie zla, sobectví a hříchu... ..Pravá duchovní svoboda není nepořádek, ale harmonie vůle lidské s vůlí Boží... ..Mohou člověka vysvoboditi morální rady, nauky a předpisy? Nikoli! Kristus je náš vysvoboditel... ..Život duchovní svobodou jest život pokoje, klidného svědomí a radostného srdce.“

(Rozséváč č. 8, rok 1951 – bratr kazatel Karel Čermák, Argentina)

Téměř sedmdesát let stará slova, a jak aktuální i v dnešní době! Svoboda, duchovní svoboda! Život plný pokoje, klidného svědomí a radostného srdce! Duchovní svoboda, svoboda svědomí měla v baptistickém prostředí vždy své nezastupitelné místo. Nejsem teolog, zajímám se o historii, a proto se chci na tuto otázku podívat z hlediska dějin. Jestliže mluvím o baptistickém prostředí, musím začít své historické „putování“ u anabaptistů.

I když nejsou předchůdci baptistů, mají mnoho společných důrazů, mezi jinými právě myšlenku svobody svědomí a náboženského přesvědčení.

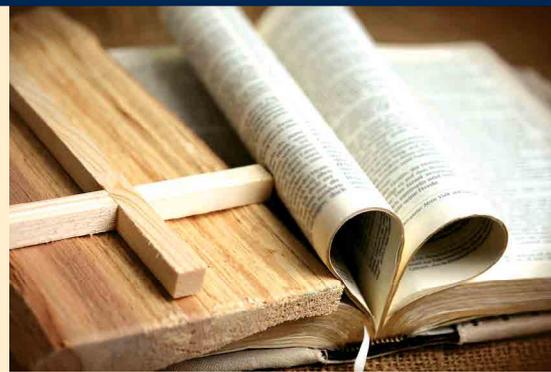
Anabaptisté odmítli „polovičatou reformaci“ Luthera i Zwingliho. Bratři, kteří stáli u zrodu anabaptistického hnutí, vycházeli většinou z okruhu curyšského reformátora Huldrycha Zwingliho, ovšem brzy ho předčili nejen v radikalitě svého učení, ale především v oddanosti pravdě Slova Božího. Kromě jiného zdůrazňovali již od počátků svého hnutí plnou svobodu vyznání, osobní víru. Můžeme si v tuto chvíli připomenout například jednoho z anabaptistických mučedníků, Heinricha Müllera, který byl od roku 1581 vězněn společně s Jakubem Mändlem ve švýcarském městečku Zurzach a byl zde podroben křížovému výslechu před městskou radou a mnoha přihlížejícími. Při tomto výslechu vyznal: „Ně utlačujte mé svědomí, vždyť víra je dar Boží a nemá být ovlivňována kýmkoliv jiným. Tajemství Boha leží ukryté a je jako poklad na poli, který nikdo nemůže najít, dokud mu je Duch Pána neukáže. Tak vás prosím, vás, služebníky Boží, nechte mou víru svobodnou.“ Ve chvíli, kdy mluvím o anabaptistech, musím připomenout i „vznání“ Hanse Dencka, německého teologa a jednoho z vůdců anabaptistů, který poznal, že: „nemůže rozumět Písmu pouhým povrchním čtením, ale že Duch svatý je odhalil jeho srdci a svědomí.“ Nejdůležitější pro něj bylo živé vnitřní Boží slovo. Spory o učení nebyly podle tohoto teologa vždy vedeny na obranu pravdy z jedné strany a omyly na druhé straně. Často neshody vznikly z toho, že jedna strana zdůrazňovala jednu část pravdy a druhá strana mezitím kladla důraz na jinou část téže pravdy. Každá ze stran potom předložila řadu dokladů

z Písma potvrzujících ten náhled, který podporovala, a snižovala počet dokladů a vysvětlovala po svém ty, které uváděla druhá strana jako důležité. Tak vznikaly výtky, že všechno lze dokázat z Písma, které pak pro tyto neshody bylo považováno za nejistého vůdce. Tato charakteristika Písma naproti tomu vyzdvihuje jeho úplnost. Není jednostranné, nýbrž uvádí na svém místě každou část pravdy. Když postoupíme jen krátce v čase, dostáváme se do roku 1612, tedy do roku, kdy byl v Anglii ustaven první baptistický sbor. Tento sbor založili angličtí vyhnanci, kteří se právě vrátili z Holandska. (Skupinku vedl právník Thomas Helwys.) Ještě téhož roku vydal Thomas Helwys knížku s názvem „Krátké prohlášení o panství hříchu“.

A proč tento spis zmiňují? Obsahem tohoto spisu je jasný a naléhavý požadavek naprosté náboženské svobody. Podle Thomase Helwyse jsou královi poddaní otročeni hierarchií, arcibiskupy a biskupy anglikánské církve, kteří je nutí přijmout jejich učení. „Nechť král odstraní jejich dočasnou moc nad lidmi a dovolí jim užívat toliko dvoustranného meče Božího slova a meče Ducha svatého... Protože ani král, který je jen smrtelný člověk a ne Bůh, nemá moci nad nesmrtelnými dušemi svých poddaných, aby určoval zákony a nařízení pro jejich víru a dosazoval duchovní panství nad nimi.“

Požadavek náboženské svobody je vyjádřen slovy: „Náboženství každého člověka je záležitostí Boha a jeho samého.“ Pro svou víru a přesvědčení byl Helwys ještě v roce 1612 zatčen a zemřel ve vězení. Ale raději položil svůj život, než by odvolal nebo změnil svůj postoj. Pevně vyznával, že víra je osobní obočností s Bohem, že o ní může rozhodovat, odmítat ji či přijmout jen každý jednotlivec. Nemůže to za něj učinit ani rodina, ani církev nebo stát.

A v této souvislosti není možné nezmínit Johna Smythe. Stejně jako Thomas Helwys patřil k těm, kteří odešli z Anglie do Holandska, konkrétně do Amsterodamu, aby unikli útokům nejen ze strany státní správy, ale i anglikánské církve a její hlavy, krále Jakuba I. Ovšem ani v Amsterodamu se John Smyth necítil dobře ve svém původním sboru – tzv. sboru independentů (nezávislých) – šlo například o otázku financování magistrátů města nebo bohatými anglickými sponzory, ale především o otázku křtu. Proto se společně s některými souvěrci v roce 1608 s tímto sborem rozešel, pokřtil nejprve sám sebe a poté skupinku svých souvěrců. Následně tato malá skupinka založila sbor, v němž bylo dobrovolné členství založeno na osobním vyznání víry a křtu na vyznání víry. Již v roce 1608 napsal John Smyth „Konfesi – vyznání víry“ pro tento amsterodamský sboreček. Pokud došlo k sepsání a vydání „vznání víry“, vždy šlo spíše o proklamaci, kterou chtěli baptisté ostatním církvím nebo

svým odpůrcům ukázat, kým ve své podstatě jsou a čemu věří. Aby dali ostatním najevo, v čem se od ostatních církví liší. Aby prokázali před svými nepřáteli, že jsou opravdu křesťané, jejichž normou je Písmo svaté. V tomto smyslu musíme tedy chápat i tuto konfesi Johna Smytha.

Pro naše téma je důležitá věta: „Státní úředník nemá z titulu své funkce co zasahovat do náboženství či otázek svědomí, nutit lidi k tě či oné náboženské formě nebo nauce, ale má ponechat věci křesťanského náboženství individuálnímu lidskému svědomí, neboť Kristus je jediný Král a Zákodárce církve a lidského svědomí.“

W. T. Whitley, který se zabýval historií baptisťmu a především historií Johna Smytha, napsal o té první skupince následující: „Setřásl jho antikristovského ujařmení a jako svobodný lid Páně se spojili (skrze smlouvu Páně) k budoucí církve ve společenství evangelia, k chování po jeho cestách, jak je poznali nebo ještě poznají, a to podle svého nejlepšího svědomí a s pomocí Boží, ať je to stojí cokoliv.“ Bylo by jistě zajímavé hovořit dále o vývoji dalších baptistických sborů, ať už v Holandsku, v Anglii nebo jiných evropských zemích. Domnívám se, že pro naše dnešní téma je podstatné zmínit jenom tzv. „Baptistické vyznání víry“ z roku 1689.

O tomto vyznání napsal Charles Spurgeon pro svůj sbor následující: „Tento malý svazek nebyl vydaný jako autoritativní řád nebo kodex víry, jímž byste měli být spoutáni, ale jako pomůcka v rozeprách, pro utvrzení víry a jako prostředek pro vzdělávání spravedlivých. Mladší členové našeho sboru v něm najdou souhrn teologie, jakýsi malý kompas, a díky biblickým důkazům budou připraveni k obhajobě naděje, kterou mají.“

Čeští baptisté znají toto vyznání pod názvem „Vyznání víry a zřízení u víře pokřtěných křesťanů, většinou baptistů zvaných“, přeloženém v roce 1886 do českého jazyka.

(Překlad byl ovšem pořízen z německého jazyka, do kterého se dostal díky br. Johannu Gerhardu Onckenovi, zvanému otec kontinentálních baptistů.) Určitě i pro české baptisty platila slova Charlese Spurgeona. Nejednalo se o žádný řád či kodex víry, ale o proklamaci pro ostatní církve, kdo baptisté jsou a na čem záleží jejich víra. Vždyť po ustavení prvního sboru baptistů v Čechách členové sboru nepožádali o uznání státem. Věřící, kteří tvořili české baptistické sbory, se vykazovali jako občané bez vyznání. Věrnost baptistickým zásadám brali tehdy jako samozřejmost, i když státem uznané církve na ně

někdy pohlížely jako na méněcenné. Když se před kazatelem Jindřichem Novotným jakýsi představitel státem uznané církve vyjádřil o baptistech s despektem, že jsou rakouským státem neuznanými, dostalo se mu odpovědi, že je Jindřich Novotný na to hrdý. A Josef Novotný prohlásil: „Baptisté nemají věrouky. Bylo sice několik pokusů, ale všechny selhaly – díky Bohu!“

Dr. Jindřich Procházka, ředitel našeho semináře, se ke kongregacionalismu a svobodě svědomí vyjádřil následovně: „Z naprosté poddanosti Pánu vyplývá pro baptisty politická zásada – svoboda svědomí. Náš Pán potvrdil, že je mu dána všeliká moc na nebi i na zemi. Toto přesvědčení hlásali apoštolové. Razili zásadu, že ve věcech duchovních „více slouší poslouchati Boha nežli lidí“. A jindy tento význačný teolog řekl: „I mezi baptisty se objevily snahy vtěsnat učení do konfese. Avšak typicky baptistické stanovisko k tomu je záporné. Baptisté jsou si vědomi, že články víry nelze vyjádřit s konečnou platností. Hájí přesvědčení, že jediný Kristus – Pán rozhoduje o víře a životě každého a jeho slova v Písmu jsou svrchovaným soudcem jeho duchovního života.“

A nemohu v této souvislosti nezmínit postoj, statečnost a nesmírnou osobní zodpovědnost bratra Josefa Tolara, předsedy naší Jednoty v době protektorátu. Protože němečtí baptisté byli státem uznanou církví, chtěli stejný status i pro české baptisty. Žádali proto bratra Tolara o sepsání „Konfese“, kterou by předložili protektorátním úředníkům. V dopise br. Pavla Schmidta ze Svazu německých baptistických sborů ze dne 13. 5. 1941 můžeme číst: „...Jedná se o to, že baptisté v Čechách a na Moravě nemají státní uznání, a o to, co bylo z vaší strany vykonáno pro to, aby bylo tohoto uznání dosaženo. Můžeš si představit, že my v říši se o to velice zajímáme, jak se bude s baptistickými sbory v Čechách a na Moravě právně zacházet. Jsem Ti předem velice vděčný za tvou brzkou odpověď.“ A jak zněla odpověď? „...S presidentem Masarykem, který byl zbožný muž, jsme o tom hovořili a on nám to neradil, pokud chceme zůstat biblickou společností. Asi v roce 1938 byli zástupci kongregacionalistů u prezidenta Beneše a jednali s ním právě o tom a shodli se na tom samém. Neuznání. Asi před šesti lety jsme se na jedné konferenci touto otázkou velice zabývali a nic se nestalo. Proč?... pokud bude trvat válka, chceme zůstat svobodní... jsme připraveni vzít na sebe kříž a jít naší cestou.“

A co říci na závěr: Mohla bych připomenout možná sto let stará a přesto stále živá slova kazatele Norberta Fabiána Čapka: „Neváže nás nic, nežli láska Kristova. Neuznáváme zákonů nebo věroučných článků, které by se jednotlivým skupinám nucovaly. Účelem našeho sjednocení jest: 1) Abychom plnili Kristovo přikázání lásky. 2) Abychom si vzájemně poznáním sloužili a se doplňovali. 3) Abychom mohli s větším užitekem misijně pracovat mezi svým národem.“

Slavomila Švehlová

...brata kazatele Daniela Šalinga

Milí čitatelia, dnes chceme spolu s vami spomínať na brata kazateľa Daniela Šalinga, na jeho dve výročia – sté výročie narodenia v októbri 2020 a šieste výročie úmrtia v apríli 2021 – a na jeho dlhú, takmer 95-ročnú životnú cestu.

Dňa 14. októbra 1920 uplynulo sto rokov, keď sa veriacim rodičom v Poprade-Velkej narodilo štvrté dieťa – syn Daniel. Od detstva vyrastal pod zvukom Božieho slova. Jeho otec bol laickým kazateľom. Ako trinásťročný odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi a na vyznanie viery bol pokrstený v rieke Poprad. Mal túžbu stať sa učiteľom, no životné cesty v rodine mu to neumožnili. Ako vojak v druhej svetovej vojne bol pri leteckom útoku očitým svedkom smrti svojho priateľa a vtedy si veľmi hmatateľne uvedomil, že ho Pán zachránil od istej smrti. Tam na bojisku dal Pánu Bohu sľub, že bude šíriteľom zvesti o Božej spáse.

Po vojne sa prihlásil na štúdium na teologickom seminári Bratiskej jednoty baptistov v Prahe. Ako kazateľ slúžil Pánovi spolu so svojou manželkou Valikou vo viacerých zboroch našej jednoty. Pán Boh im požehnal dve deti, Daniela a Rút. V rokoch 1948 až 1956 bol kazateľom v zbere Jelšava-Kežmarok, ktorý zahŕňal celú oblasť východného Slovenska s vyše desiatimi kazateľskými stanicami. V rokoch 1956 až 1962 slúžil v zbere BJB Vavrišovo a jeho staniaciach.

Od roku 1962 až do roku 1982, keď odišiel do dôchodku, slúžil v zbere Bratislava, kde zanechal svojou dvadsaťročnou službou v pozícii kazateľa zboru hlbokú stopu. Príchod do Bratislavy znamenal pre brata kazateľa Šalinga nové povinnosti spojené aj so službou vo vedení našej jednoty. Bol členom Rady starších pre Slovensko a aj členom Ústrednej Rady starších BJB v ČSSR. V rokoch 1975 až 1981 pôsobil aj ako predseda Rady BJB v SSR a podpredseda Ústrednej rady BJB v ČSSR.

V cirkvi vykonal mnoho obetavej práce. Nezaháľal ani po odchode do dôchodku, ale ďalej aktívne slúžil nielen vo svojom domácom bratislavskom zbere, ale všade, kde ho požiadali, prakticky až do svojej smrti. Veľmi rád navštevoval bratov a sestry na Chvojnici. Posledný raz tam slúžil ešte v októbri 2014, keď sa dožíval 94 rokov. Pán života a smrti ukončil jeho pozemskú púť života 2. apríla 2015 a zavolať ho do nebeskej vlasti.

Pripájame ešte niekoľko spomienok na brata kazateľa z kondolenčných pozdravov:

V týchto dňoch spomínam na svojho zosnulého spolubrata a spoluzložníka Daniela Šalinga. Počnúc od pražského seminára sme spolu tiahli „jarmo“ služby vo svojich zboroch a v Ústrednej rade Bratiskej jednoty baptistov v našej vlasti. Brat Daniel doplňoval moje nedostatky a myslím, že sme sa vzájomne doplňovali, a tak sme si pomáhali v službe nášmu milovanému bratstvu. Pavel Kondač, Poprad

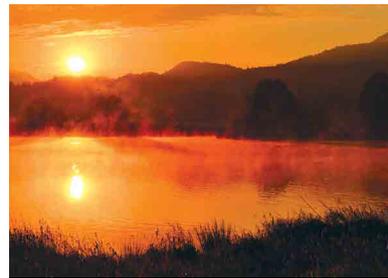
V spomienkach zalietavame do minulých rokov strávených v Kežmarku, Poprade a inde na spoločných zhromaždeniach. Mal nesmierny dar živo a radostne kázal kráľovstvo Božie už tu na zemi. Jeho prítomnosť na seniorských táboroch v Račkovej doline bola pre nás vždy oživením a požehnaním. Ivan a Šarlotka Vološčukovci

Veľmi rád na neho spomínam. Moje duchovné začiatky aj duchovné začiatky mojej maminky boli významne ovplyvnené práve bratom kazateľom. S ním sme preživali aj slávnosť svätého krstu v Bernolákove. Ja v roku 1980 a maminka rok po mne. Mňa osobne veľmi inšpirovala jeho neúnavná služba Pánu Bohu a ľuďom, ktorá priniesla a stále nesie mnoho ovocia. Ján Banko, Kanada

Krásne a požehnané spomienky na jeho návštevy a službu aj na Dolnej zemi zostali a zostanú v pamäti mnohým bratom a sestram. Vďaka Pánovi za Jeho verných služobníkov, ktorí „aj v šedinách prinášajú ovocie“ (Ž 92, 14 – 16). Brat Daniel nám v tom bol a zostane vzorom. Ján Nvota, Srbsko

Ku spomienkam a vďake za vernú službu a zvest' evanjelia brata kazateľa Daniela Šalinga sa pripájajú aj členovia redakčnej rady časopisu Rozsievac.

Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka

(Středa dne 17. 4. 2019 Brno)

Vděčně a rád se chci připojit krátkou vzpomínkou na bratra Kristoslava Smilka, který zásadním způsobem ovlivnil můj život, náš život – mluvím-li i za manželku, náš život, myslím-li na moji generaci, celý sbor i celou církev.

S bratrem Kristoslavem jsem se poprvé setkal v roce 1955, před více než šedesáti lety, ještě jako dítě, posléze jako dorůstající jsem jej začal vnímat jako výraznou osobnost sboru, člena staršovstva. V době mého mládí, vedení mládeže pak také jako blízkého spolupracovníka na duchovním poli. Později jsme byli kolegové ve staršovstvu sboru, i jako laičtí kazatelé sboru. Když jsem uslyšel zprávu o bratrově odchodu do nebeského domova, vyrojil se mi v mysli nespočet událostí, příběhů, rozhovorů, společných zápasů, společné práce - i manuální, neopakovatelných situací. Protože bych jen stěží učinil správný výběr některých z nich, rozhodl jsem se zformulovat svoji vzpomínku krátkým výčtem toho, co bylo pro bratra tak charakteristické, originální, nezapomenutelné a jedinečné.

Především musím podtrhnout to nejdůležitější - bratr je mi vzácným příkladem výrazné biblické postavy - tedy osobnosti formované Kristem, Jeho slovem. Příkladem duchovního vůdce, o kterých mluví apoštol Pavel, když nás vyzývá, abychom na ně vzpomínali. Stal se mi jedním z velmi mála duchovních otců, kterému tolik záleželo na mém duchovním životě (vývoji). S přibývajícím časem jsem rozpoznával, jak zásadní, nebojím se říci i „rozhodující“, byl jeho vliv a služba v životě brněnského sboru, v životě celého společenství Bratrské jednoty baptistů v České i Slovenské republice. Na mnoha křížovkách života sboru i celé církve se vždy postavil na tu správnou stranu, ukázal na směr, další cestu – kudy jít dál – má-li být naplněna Boží vůle. To vyžadovalo statečnost, odvahy, nebojácnost, smělost, ochotu nést riziko nepochopení i odmítnutí.

Ale bratr Smilek byl také veliký modlitebník - i to patřilo k tajemstvím jeho pozhnaného života. Nikdy nechyběl na modlitebních shromážděních sboru, při společných shromážděních se modlival jako první a nebál se mi po shromáždění říci - chyběla mi Tvoje modlitba. Bratr žil evangeliem, využil každé příležitosti, aby tu nejdůležitější zprávu předával dál. Žil budováním těla Kristova – církve podle apoštolovy výzvy navzájem se povzbuzujte, buďte jeden druhému oporou. Bratr Kristoslav byl naším rádcem, zpovědníkem, pomocníkem s Boží autoritou. Všechno plnil podle nároků Písma svatého. Velice rád sloužil slovem Božím, využíval k tomu každou příležitost. Na jeho slovo jsme se vždy těšili - věděli jsme, že bude trošku jiné ve svém stylu, jiné, než tomu bylo u většiny

jiných kazatelů. Jeho rčení, jeho zkratky dodnes nic neztrácejí na své originalitě a nenapodobitelnosti, nezaměnitelnosti. Vyvolávaly úsměv, kterým bratr odlehčoval vážné slovo, ale současně vedly k rychlému pochopení věci, vžití se do situací bez velkého vyprávění a ztracení času. Stával jsem vedle něho také v pěveckém sboru, kde jsme oba zpívali bas a měl nádherný bas.

Musím zmínit to, že bratr byl velmi praktický člověk. Vždy si uměl poradit, najít cestu dál. Byl nesmírně obětavý, houževnatý, pracovitý, neúnavný. Když to jiní vzdávali, on uměl ještě přidat. Bylo tomu tak proto, že bratr Kristoslav měl vizi - a za ní uměl jít. Realita ukázala, že své vize dotahoval do konce. Bez něho by se neodehrála celá řada významných událostí života sboru a církve – kdyby si k tomu totiž Pán Bůh sám nemohl používat bratra jako účinný nástroj ve své ruce.

Bratr Kristoslav pozitivně ovlivňoval nelehká jednání celé církve, a to nejen svou přirozenou autoritou, ale jako člověk oddaný Božímu dílu. I za to mu zůstanu natrvalo vděčný, neboť to jsem si zvláště uvědomoval během svého působení ve funkci tajemníka BJB.

Ve společné službě rád vzpomínám na cesty autem. Když jsem jel v autě s ním, zejména v jeho minoru, bylo to vždy obrovské, sbližující nás dobrodružství. Vzpomínám na situace, kdy bylo nutno držet dveře za jízdy na provazu, a také na jízdy v husté mlze, kdy mne bratr prosil, abych si stáhl okénko a díval se, jak daleko jsme od příkopu.

Když jsme museli jet za službou dvěma auty, protože jsme vezli více lidí, řekl mi jen - jed' za mnou. Musím otevřeně říci, že se mi to nikdy nepodařilo. Ne že bych nedojel na místo, ale bratr byl vždy značně rychlejší než já. Někdy jsme říkali, že v okamžiku, kdy bratr sedal za volant, měli všichni andělé pohotovost.

Bratr uměl jedinečně vyčíst to, čím kdo procházel, jaká měl trápení, co potřeboval. A v návaznosti na to uměl být velice otevřený, upřímný, ale také nesmírně velkorysý, když vycítil, že je potřeba pomoci.

V této souvislosti chci podtrhnout ještě další bratrovu vlastnost. Snahu pomoci těm, které již někteří odepsali. Bratr byl neskutečně důvěřivý k lidem. Úžasná vlastnost, dnešní společností hodnocená především jako slabost. Ale to byla důvěra, kterou dnes musím označit jako kristovskou.

Myslím tím i na Kristův vztah k učedníkovi Petrovi. Bratr raději riskoval obrovské zklamání, a ono to nejednou přišlo, než aby naznačil jakoukoli špetku nedůvěry předem.

Bratr Kristoslav byl také nesmírně skromný člověk. Vzpomínám na to, že neměl příliš v oblibě společenské oficiality, když se jednalo o jeho osobu. Nikdy nemluvil o svých nemalých pracovních úspěších a oceněních, kterých se mu po zásluze v oboru textilního průmyslu dostalo.

Na závěr chci citovat jedno slovo Písma: Apoštol Pavel prosí, žádáme vás, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu, a napomínají vás. Velmi, velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. To jsem prožíval, když jsem směl stát vedle bratra za jeho života. Nevím, čím byli vedeni rodiče bratra Kristoslava, když mu dávali jméno. Vím však jedno, že bratr jej naplnil beze zbytku. Celým svým životem slavil a oslavil Krista, Jeho jméno, které je nad každé jméno. O kterém bratr Kristoslav vždy svědčil slovem i celým svým životem: Ježíš Kristus je PÁN!

Jan Titěra

Bratr Kristoslav Smilek byl skvělým učitelem, kazatelem evangelia, každý den připravovaný někomu pomoci.

Náš Pán života a smrti si ho povolal do nebeského domova dne 8. 4. 2019.

Ze vzpomínek...

Moje spomienky sa preniesli do rokov, keď sme sa s bratom stretávali na konferenciách v Prahe. Brat Smilek na žiadnej nechýbal. Je dobrý si s láskou pripomenúť tých, čo verne slúžili na Božej vinici. Prajem Boží pokoj a potešenie celej rodine. Práve som objavil fotografiu z konferencie, ktorá bola v roku 1992 v Prahe.

Vladimír Malý

Brat Smilek bol výrazná osobnosť a pri tom nesmierne pokorný. Vďaka Bohu za jeho život a službu. Myslím na jeho manželku Marušku, ako verne roky stála pri ňom, aj keď ho premohla slabosť tela. Prajem Boží pokoj celej rodine.

Luba Englerová

Bratr Smilek byl především skvělý kazatel evangelia. V BJB Blansko (tehdy stanici brněnského sboru) věrně sloužil po mnoho let především zvěstováním evangelia a vyučováním nás všech, kdo jsme tehdy (brzy po „něžné revoluci“) uvěřili. Vzal Bibli a učil nás z ní od začátku do konce neopakovatelným způsobem. Podepíral nás věrně na cestě víry i v mnoha našich nepochopeních a třeba i sklouznutích. Vždy ukazoval, jak se konkrétně postavít na správnou Boží cestu. Ukazoval na moc Pána Ježíše Krista, který nás pevně drží ve svých rukou, ví o nás všechno, vidí nás, má nás rád a jemuž můžeme vždy důvěřovat a spolehnout se na Něj v každé životní situaci. Za toto vedení sboru a za ukázkou pev-

né jistoty v Kristu jsme a budeme bratru Smilkovi vždy nesmírně vděční. V Blansku zanechal kus sama sebe, pomáhal po povodních v roce 1997, kdy byla část našeho domu (prostor pro shromáždění) zaplavena, víme, že se za nás – jednotlivce stále věrně modlil. Ukazoval na velikou Boží lásku, zůstal v našich srdcích napořád.
Marie Horáčková

Vzpomínám na bratrovu modlitbu na konferenci v Litoměřicích: „Pane Bože, děkuji za děšť, protože mladí jsou na konferenci a neprochází se v parku.“ Bratr byl úžasný a každému pomohl - nám při cestě na Slovensko, když jsme bourali za Brnem. Přijel pro nás, postaral se o nás. Děkujeme za jeho život a Marušku, jeho manželku objímám.
Julie Hejlová

Ke vzpomínkám na bratra se připojují i členové redakční rady časopisu Rozsévač.

Naše přání k narozeninám Bratr kazatel Pavel Vychopeň se dožívá 70 let

Narodil se dne 8. 4. 1951 ve Zlíně. V letech 1971 – 1975 studoval na gymnáziu v Otrokovicích. Oženil se v roce 1975 s Dagmar Rapošovou z Ružomberka a mají spolu dvě děti: Tomáše a Radima. V roce 1976 se zapsal na Komenského evangelickou teologickou fakultu v Praze, kterou absolvoval v r. 1981. V letech 1981 – 1986 pracoval mimo jiné jako referent pro práci s mládeží v Ekumenické radě církví a v rámci tohoto zaměstnání mu bylo umožněno roční studium na McCormick Theological Seminary v Chicagu. V letech 1987 – 89 působil v pražském vinohradském sboru BJB jako druhý kazatel vedle br. kazatele Vlastimila Pospíšila. V roce 1989 byl zvolen do funkce vedoucího tajemníka Ekumenické rady církví v Československu. V roce 1990 byl zvolen generálním tajemníkem BJB v Československu a v letech 1993 – 95 zastával funkci tajemníka BJB v České republice, zde však dále ze zdravotních důvodů nekandidoval. V letech 1995 – 98 pracoval ve vedení Českého červeného kříže. V roce 1998 se stal ředitelem Diakonie Českobratrské církve evangelické v České republice.

Vážený bratře kazateli, gratulujeme Vám k narozeninám a do dalších let Vám přejeme bohaté Boží požehnání, sílu, radost a pokoj v srdci.

Redakční rada Rozsévače

Marie Černíková devadesátipětiletá

Naše maminka se narodila 20. 10. 1925 v rodině Jiřího Hružy a Kateřiny Hružové, rozené Švejdrové, v české vesnici Svatá Helena, v Rumunsku, jako páté dítě z devíti sourozenců. Ráda vzpomíná na svůj domov, na své sourozence, o které se starala, když rodiče odešli pracovat na pole.

Od mala navštěvovala s rodiči český baptistický sbor. Uvěřila v Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele 31. 12. 1945. Bylo to při setkání, které se konalo po krásném silvestrovském shromáždění, ale ukončeném bez výzvy k obrácení, na kterou někteří čekali.

Toto setkání se uskutečnilo v rodině kazatele místního sboru Václava Černíka (1893–1975), za přítomnosti asi třiceti osob starších i mladších. Hovořilo se, zpívalo, svědecktví vydával i br. Antonín Sauer a na jeho výzvu uvěřilo pět mladých (mezi nimi také Olga Boháčková, dosud žijící a Petr Černík).

Druhý den při novoročním shromáždění 1. 1. 1946 na výzvu sloužícího br. Aloise Boháčka (1906–1974), dirigenta zpěváků a pozdější kazatele sboru baptistů na Svaté Heleně, uvěřilo asi 20 přítomných. Pokřtěna byla křtem ponořením ještě s dalšími patnácti křtenci ze Svaté Heleny a dalšími asi patnácti z rumunské Nové Moldavy dne 11. 8. 1946 v sousedním rumunském baptistickém sboru Nová Moldava, v tůni na potoce, v místě zvaném Bording.

Po dopoledním shromáždění v modlitebně v Nové Moldavě byl společný oběd a celé shromáždění a návštěvníci se vydali dlouhým průvodem k místu křtu.

Křest vykonal bratr kaz. Sokač, ředitel teologického semináře rumunských baptistů v Bukurešti, který několikrát navštívil sbor na Sv. Heleně i při celodenním evangelizačním shromáždění.

Provdala se 31. 3. 1947 za Štěpána Černíka a po určitém rozhodování se nakonec zapsali do posledního transportu do své vlasti a 31. července 1949 opustila rodnou Svatou Helenu, své rodiče a sourozence.

Konečným cílem transportu, 2. srpna 1949, bylo nádraží v Chebu, stále ještě zničené, jako i některé městské části, a rozbombardované po bojích o město v roce 1945.

Odjížděla s nimi i jejich první dcera Eminka, která však v nesnadných poválečných podmínkách onemocněla a 6. 6. 1950 ji v nemocnici v Praze-Krči Pán Bůh odvolal do své přítomnosti.

V Chebu se zapojila do práce nově vzniklého baptistického sboru a do sborového zpěvu. Starala se dlouhou dobu o celou širší rodinu, o manželovy rodiče, svého svobodného bratra a svobodného bratra svého manžela, kteří bydleli v jednom domě.

Kromě svého zaměstnání v zahradnictví, pak v lese, nakonec jako šička ráda pracovala na zahradě. Její domácnost byla otevřená pro návštěvy ze sborových stanic. Po shromáždění někteří přicházeli na oběd, např. Cabicarovi z Oloví (původem z Jugoslávie, z Daruvaru), nejprve sestra a potom i s manželem, když uvěřil. Časťtými hosty v její rodině na pohostění i přenocování byli kazatelé sloužící ve sboru při různých příležitostech: kazatel

Josef Dvořák, sloužící při evangelizaci v roce 1950, kazatel Cyril Burget, kazatelé Kondač, Kešjar, Čáni, Průša, kazatel sboru v Chebu Vilém Jersák, kazatelé br. Tomáš a bratr Švec. Byla otevřená pro všechny potřebné, pro sousedy, půjčovala jim i peníze, které často nebyly vráceny.

S manželem, kterého Pán Bůh odvolal v nedožitých 76 letech 10. 4. 1998, vychovala dvě

dcery a syna. Přicházely i nemoci, nesnáze, péče o velkou rodinu, ale Pán Bůh vše obrátil v dobré. Dlouhá léta po manželově smrti žila sama a poslední tři roky v naší rodině.

Dosud navštěvovala všechna pravidelná shromáždění sboru.

Ráda vítala každou návštěvu, velice ráda vzpomíná na to, co bylo doma na Svaté Heleně, ve sboru tam i zde v Chebu, na ty, kteří už nejsou mezi námi. Snažíme se něco z toho zachytit pro budoucnost.

Je pilnou čtenářkou časopisu Rozsévač, je první v rodině, která ho přečte.

Velice ráda vzpomíná na setkání v Litoměřicích ke 100 letům práce baptistů v Československu, kterého se zúčastnila a kde se mohla setkat s mnohými bratry a sestrami a příbuznými z její velké rodiny.

Naše přání do dalších let je mnoho Boží milosti, zdraví a stále svěží mysl...

Václav Černík

PS: Na úplný závěr...

Pán Bůh měl do budoucnosti jiný plán a dne 10. ledna 2021, ráno v 5 hodin a 10 min. naši maminku po krátké nemoci odvolal k sobě do těch lepších míst, kde Bůh setře každou slzu – i tu její...

Primeraný záujem je lepší ako zvedavosť na pikošky

Vo svojom zamestnaní sa stretávam so zvláštnym javom. Veľká časť kolegov-vodičov sú ľudia, ktorí prišli z rôznych iných zamestnaní, zo skutočne pestrých oblastí života.

Stačí sa len trocha poobzerať, popýtať...

A tak, keď sa mi v živote objaví nejaký problém, po troche záujmu stojím zoči-voči odborníkovi na danú problematiku.

Problém s počítačom? Žiaden problém!

Jožko so záujmom poradí, opraví.

Na synovej farme so sliepkami sa vyskytli pre začínajúceho farmára zdanlivo neprekonateľné problémy. Avšak stačí na konečnej trolejbusov kolegov položiť jednu jasnú otázku – a práve objavený vyštudovaný hydinár sype jednu radu za druhou.

Inokedy sa vynoril istý právny oriešok a ajhľa, kolegyňa manželka, šikovná právnička, už situáciu s prehľadom lúska.

„Líná huba – hotové nešťastí!“ múdro hlása český slogan. A skutočne, mať záujem o ľudí, o ich starosti a radosti, a potom sa vedieť jasne pýtať prináša obojstranne chutné ovocie. Lenže medzi touto pestrofarebnou cháskou

kolegov sú aj nie až také chutné kúsky – otravní konšpirátori. Otravujú život nielen sebe, ale aj svojmu okoliu. So strhanou tvárou sa vrhajú na svoje obete so zaručenými faktmi.

Aj keď im konkrétny konšpiračný žuvanec vyvrátite skutočnými faktmi, tak len mávnu rukou a už človeka zasypávajú iným, ešte bombastickejším zamotancom. Vtedy mi na mysel prichádza starodávny text:

„Nenazývajte sprisaháním všetko, čo tento ľud nazýva sprisaháním a čoho sa bojí, vy sa nebojte ani sa nestrachujte! Hospodina zástupcov pokladajte za svätého, jeho sa bojte a pred ním sa strachujte!

(Iz 8, 12 – 13)

Čoho sa bojím a prečo?

Nože si pomeníme svojich bubákov. Bát sa Boha ako po zuby vyzbrojenej NAKA je blbosť. Prídu? Neprídu? Zavrú? Nezavrú? Nie. Bát sa Boha znamená s úctou a bážňou žiť svoj dnešok, ako keď horolezec zdoláva svoj dnešný úsek výstupu na strechu sveta. Do skaly zabíja skoby, chytá sa výstupkov, vyhýba sa roklinám a je v strehu. Horolezec nenadá-

va na tvar horského masívu. Snaží sa ho porozumieť, čítať, aby mohol stúpať. A na konšpiračné teórie, tvorené v hlavách blbcov kdesi v žumpe nemá jednoducho čas.

Mať záujem o ľudí – mať ľudí rád, to je koreňom života.

Človek je rád, keď ho má človek rád.

A primeraný záujem o človeka o **BOH**acuje človeka podobne ako užasnutá bázeň pred **BOH**om.

Denne si to skúšam a funguje to. Nechceš to skúsiť tiež? Nič to nestojí, a stojí to zato.

Si myslím.

Tk

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

Moje máma za mnou jezdí sedmi autobusy každou nedelю

Když se trochu sebere, zeptám se: „A tvoje mamka?“ Ukáže na drobnou ženu stojící kousek od nás u vchodu do tělocvičny.

„To je ona, támhle.“ Odmlčí se a dodá: „Ty se nikdo nevyrovná.“ A znovu mu v mysli něco sepne a zformuluje se myšlenka.

„Jsem zavřenéj už víc než rok a půl a ona mě navštěvuje každou nedelю. Víš, v kolika autobusech se trmácí každou nedelю, aby viděla takový ubožáka, jako jsem já?“

A pak se dost nečekaně rozbrečí, stejně bezútešně, jako chvíli před tím. Zase to chvíli trvá, než popadne dech a je schopen mlu-

vit. A pak vyrazí skrz závoj slz: „Sedm autobusů! Představ si to... sedm... autobusů.“

Jak si pak nepředstavit to všeobjímající srdce Boha, který se za námi trmácí (více než „sedmi autobusy“) jen proto, aby za námi přišel! Často se ale spokojíme s něčím menším, než je důvěrný vztah s Bohem, a přitom vše, po čem Bůh touží, je být s námi.

Naše představa Boha a Jeho záměrů bývá až příliš omezená, náš Bůh až příliš „malý“. A to je mnohem větší problém než cokoliv jiného.

M. A.

Povzbudzovanie k láske a dobrým skutkom

V týchto časoch pandémie, keď mnoho ľudí sedí zavretých doma kvôli lockdownu a musíme znášať mnohé obmedzenia, rastie v mnohých ľuďoch frustrácia a hnev, čo sa prejavuje aj na sociálnych sieťach, ktoré prekypujú nenávisťnými výroky, vzájomným slovným napádaním, urážkami a osočovaním. My kresťania máme prinášať aj na tieto miesta svojou komunikáciou pokoj, zmierenie, nádej a povzbudenie. Sme k tomu povolaní a je to naša nezastupiteľná úloha v tomto čase. O tom, ako sa máme povzbudzovať, hovorí tento verš Božieho slova. **„A pozorujme sa vzájomne, aby sme sa povzbuzovali k láske a dobrým skutkom“ (Hb 10, 24).**

Máme sa predovšetkým najprv vzájomne pozorovať, aby sme zistili, čím môj priateľ, alebo v biblictine môj blížny, môj brat či sestra v zbere žije, čo prežíva, čo ich trápi, alebo čo ich teší a čo potrebujú. Potom ich vieme správnym spôsobom povzbudiť a pomôcť im.

Povzbudenie a napomenutie je v Biblii (NZ) spojené.

Je to jedno grécke slovo parakalein. V konkordancii podľa Roháčkovho prekladu slovo povzbudenie ani nie je. Možno z toho pramenil náš prístup, že sme skôr napomínali než povzbuzovali, zabudli sme na druhý význam toho slova. Nie je to len jedno slovo, ale povzbudenie a napomenutie patria spolu. Máme sa vzájomne napomínať tak, aby to bolo povzbudením, a povzbudzovať tak, aby to obsahovalo aj napomenutie. Príkladom, ako to robiť, je Pán Ježiš.

Keď k nemu priviedli ženu hriešnicu a chceli, aby ju odsúdil na ukameňovanie, On ju neodsúdil. Povzbudil ju a zároveň napomenul, aby už nehrešila viac.

Rovnako ide spolu aj to, k čomu sa máme povzbudzovať – láska a dobré skutky. Naša láska k iným ľuďom, k blížnemu má byť prejavovaná nielen slovami, ale aj dobrými skutkami.

Pán Ježiš je nám aj v tomto príklade. K tomu sa máme vzájomne povzbudzovať a napomínať.

-js-

Ty jsi můj milovaný syn/ dcera

Existenci Boží lásky jsem zakusil, když jsem jednou při modlitbě vědomě nahlas vyslovil: „Ty jsi můj milovaný syn.“ Tuto větu jsem vyřkl do svého strachu, do své temnoty, do svého selhání, do své průměrnosti, do své životní lži. Ježíšův křest je pro mne krásný obraz - nebe se otevřelo právě tehdy, když sestoupil do hlubin (Jordánu). Nebe se chce otevřít i nad hlubinami a propastmi mé duše. Já však musím sebrat odvahu a do těchto vnitřních propastí sestoupit, abych tam v hloubce zaslechl nový zvuk slov: „Ty jsi můj milovaný syn!“ - „Ty jsi má milovaná dcera!“ Teprve když jsem větu o milovaném synu vyslovil do svého konkrétního života, dotkla se nejintimnější hloubi mé duše a přinesla mi vnitřní mír. Všechny řeči o Boží lásce kolem nás jen kloužou, nedosahují-li do zkušenosti našeho běžného života.

Ve všech situacích života

Výrok, že jsme synové a dcery Boží, prokáže svou proměňující moc jen tehdy, působí-li ve všech situacích našeho života, především pak v našem utrpení. Slova o Boží lásce nejsou něčím, co by nás mělo ve zbožných modlitbách vzdělávat, ale chtějí proměnit náš život, otevřít nad námi nebesa právě tam, kde jsme ohroženi, zkušeni, slabí a neschopní.

A. G.

Zdanlivý pokoj...

Cesta do Izraela, příběh 4.

Počas našej cesty v Izraeli som sa jeden deň pozerala z Bášanských výšin na Sýriu. Dokonca som si ju aj odfotila, vyzerá ako pekná krajina. Vlastne som sa prechádzala po území, ktoré do roku 1973 patrilo Sýrii. Hovoríme o tej Sýrii, ktorá je vo vojnovom konflikte, ktorej niekoľko miliónov obyvateľov ušlo do Turecka, Jordánska a mnohých štátov Európy.

Keď som tak pozerala na tú krajinu z diaľky, chvíľu mi trvalo, kým som si ju spojila s obrazmi, ktoré som videla v správach. S tými o vojne. S tými hrôzostrašnými. Takto z diaľky bolo jedno, či sa pozerám na Hermon, libanonské Golanské výšiny či sýrske územie. Bola to jednoducho krásna krajina.

Až keď sa človek prizrie „zblížša“, zistí, čo sa v nej odohráva. Väčšina ľudí, ktorých stretávam, mi príde krásna ako sýrska krajina. Dokonca mnohým závidím, ako dobre vyzerajú, akú skvelú postavu majú, ako

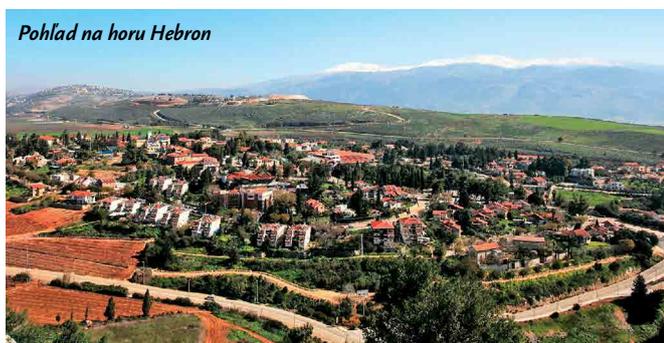
ich deti prospievajú, či aké výsledky dosahujú v kariére či záľubách. Sú ako tá sýrska krajina, z diaľky závideniahodní. No v Sýrii je vojna. A som presvedčená, že aj v každom z nás sa veľmi pravidelne odohrávajú konflikty. Možno ich zakrývame zámerne,

a niekedy aj nezámerne. Ale určite ich zažívame. Snáď nie v takom rozsahu ako Sýria. Všetci však potrebujeme modlitby toho druhého. Nie závisť, nie škodoradosť, ale pranie dobrého. Aj Sýria potrebuje naše modlitby. V konflikte vždy najviac trpia nevinní. Nemôžu za to, kde sa narodili. Nemôžu za to, v ktorej krajine vyrástli. Modlime sa za krajiny v konflikte. Modlime sa jedni za druhých, aby sme víťazne zvládali konflikty, ktoré možno nikto naokolo nevidí.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Pohľad na horu Hebron

Se mnou nepočítejte

Je tu niekdo, kto má všetky dôvody říci „Ale beze mne!“ – a neříká to. Ten někdo je sám Pán Ježíš. Měl by opravdu všechny důvody říci „Se mnou nepočítejte!“ a neříká to. Díky Bohu, že to neříká! Dovolte mi, abych k tomu vypravoval příběh. Jeden dánský básník – jmenuje se Jakobsen – napsal otřenou novelu: „Mor v Bergamu“. Bergamo je italské městečko poblíž Ravenny. Leží na hoře. Vede tam cesta mezi skalami. V tomto městečku, jak píše Jakobsen, vypukl ve středověku mor. Bylo to něco příšerného. Ve dne v noci zvonil umíráček. Lidé se modlí k Bohu. Křičí o pomoc. Ale nemá to žádnou cenu. Mor zuří ještě víc. Tak je jim už všechno jedno. Říkají: „Bůh je mrtvý!“ Vyvalí z hospod sudy a začíná velké pití. Zpití do němoty se objímají a souloží spolu bez ohledu na to, kdo ke komu patří. Začínají bakchanálie, orgie zoufalství. Trvá to celé dny. Lidem je všechno jedno. Rozpoutávají se všechny vášně. Uprostřed tance se každou chvíli někdo zhroutí, černý v obličejí. Necháávají ho ležet. Orgie pokračují. „Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme!“ Jednoho dne se zarazí. Slyší nějaký zpěv, chorál. Spěchají k městské bráně a vidí: Po skalní cestě nahoru jde zástup kajčníků a zpívá litanie: „Kyrie eleison, Pane, smiluj se!“ V čele jde mladý mnich a nese těžký kříž. Průvod přichází k městské bráně. Tam stojí lidé z Bergama a smějí se: „Vy blbci! Tady je Bůh mrtvý! Přestaňte s těmi hloupými litaniami!

Bůh je mrtvý! Pojďte, jezme a pijme, protože zítra zemřeme!”

A vpředu jde mnich s velkým křížem. Dveře kostela jsou otevřené. Stejně tam už nikdo nechodí. A tak tam průvod může vejít. Mnich opřel svůj kříž o pilíř. A potom vnikne do kostela se smíchem a řevem divoká, bezuzdná smečka lidí zasvěcených smrti. Na oltář vylézá divoký řeznický tovaryš se zakrvácenou zástěrou. Mává zlatým mešním kalichem a řve: „Pijte! U nás je Bůh mrtvý!“ Na kazatelně náhle stojí bledý mnich a mává rukama. Všechno ztichlo. A do tohoto ticha říká: „Chci vám něco povědět: Když byl Syn Boží na kříži a lidé mu vbili do rukou hřeby, začali se také vysmívat, tupit ho a smát se mu. Vysmívali se mu dokonce i oba lotři po jeho pravé a levé straně. Syn Boží si pomyslel: „To mám zemřít za tyto lidi, kterých se ani moje smrt nedotýká? Za to hnusné lidstvo, které se už ničím nedá získat, mám dát život?“ A Syn Boží si řekl: „Ne, se mnou nepočítejte, jedině beze mne!“ ...v Boží síle vytrhl hřeby ze dřeva, seskočil dolů, vytrhl žoldněrům své oblečení, až se jim kostky skutálely s Golgaty, oblékl si je, řekl: „Se mnou nepočítejte!“ A odešel do nebe. Kříž zůstal prázdný! A teď už není žádné spasení, vykopení ani záchrana. Teď už máme jen smrt a peklo! „Takové věci ten mnich kázal. Bylo hrobové ticho. Řeznický tovaryš dávno seskočil z oltáře. Kalich se mu vykultal z ruky. „Není už

žádné spasení, žádná záchrana...“ Divoký tovaryš udělal tři kroky dopředu, napráhl ruce k mnichovi a vykřikl pronikavým hlasem: „Ty, pověš Spasitele zpátky na kříž! Pověš ho zpátky na kříž!“ Přátelé, ten mnich to nevyprávěl správně. To nejpohnutější a nejotřesnější na tom je, že Syn Boží neřekl, – mohl-li to tak říct –, „Nepočítejte se mnou!“, ale trpěl na kříži do konce a trpí na něm až do tohoto okamžiku, přestože lidé říkají: „Práce, požitky a všechny možné světské věci jsou pro nás mnohem důležitější než spasení.“ Ano, Spasitel, který jde za každým z nás do této chvíle, má všechny důvody říci: „Jedině beze mne! Dělejte si, co chcete!“ Kdybych byl na jeho místě, nechal bych svět zahynout. A Ježíš, Syn Boží, náš Spasitel, neříká „Se mnou nepočítejte!“, ale jde za námi! Jak dlouho to má ještě dělat? Kdy konečně uvidíte, že vás chce mít? Kdy se vám otevrou oči a řeknete: „Můj vykupiteli, můj smírče!“

Mirek Jersák

(Z knihy Wilhelma Busche,
Co máme vlastně ze života s Bohem)

Malé svetielko

Často mám pocit, že som iba také malé svetielko. Viete, ako tá štyriapolvoltová batéria. Taká, ktorú sme ako deti nosili vo vrecku. Keď tak spätne nad tým rozmýšľam, až tak veľmi mi nepomáhala. Vlastne to nie je celkom pravda. Pomohla, ak bola okolo mňa úplná tma.

To ma privádza ku krásnemu citátu: „Aj malé svetielko môže zariť veľkým svetlom, ak žiari v úplnej tme.“

Niekedy si o sebe myslíme, že sme príliš nepatrní, príliš zanedbateľní. Ale ak sa zrazu dostaneme k ľuďom, ktorí tápajú v úplnej tme, môžeme im byť nesmiernou pomocou.

Tým svetlom však nemusia byť len ľudia. Môžu to byť aj okolnosti v našich životoch. Pripomína mi to môj vlastný život.

Žijem v príliš veľkom svetle, v príliš veľkom prepychu a potom si malinké svetielka vôbec nevážim. Jedlo na stole je pre mňa malinké svetielko, no pre niekoho môže byť obrovská nedosiahnuteľná hviezda. A tých svetiel v mojom živote je oveľa viac: zdravé deti, verný manžel, stabilná práca, teplo domova, priateľstvá, Božie slovo v mojej vlastnej reči...

Neuveriteľné množstvo malých svetielok, no zároveň obrovských hviezd. Vôbec si ich

veľkosť neuvedomujem. Až vtedy precitám, keď niečo z toho stratím.

Teraz sme na chvíľu stratili možnosť voľného pohybu. Nemôžeme ísť von a navštíviť priateľov. Pozrime sa na to však z inej strany. Na chvíľu môžeme sedieť v našich prepychových domovoch. Môžeme tráviť čas s našimi najbližšími. Môžeme si oddýchnuť od zhonu tohto sveta. Mnohí túto výsadu nemajú – nemajú domovy, nemajú zdravie, musia chodiť do nemocnice či už za prácou alebo za najbližšími. Áno, sú aj takí, ktorí ostali doma sami. Za tých môžem vyslať modlitbu, zavolať im, povzbudiť ich. Tým môžem rozžiariť aj ich deň. Jedno svetielko nám naozaj na chvíľu zhaslo. Ale máme stále množstvo iných žiarivých svetiel! Chcem si ich pripomínať a byť za ne vďačná.

Lýdia Podobná

S Ježíšom v kuchyni...

(Recept čtvrtý)

Dnes je zase nový den. Kedyž jsem se nad touto myšlenkou v rychlosti zamyslela, hned jsem ho měla hezcí. Víím, že je to – Boží dar.

Samozřejmě je před námi znovu spousta úkolů a nové cíle. Na zahrádce mi vyrostlo mnoho okurek nakladaček a bylo potřeba je zavařit na zimu. Postupně jsem si je sbírala a strádala v lednici do igelitového sáčku. Za krátký čas jsem jich měla opravdu hodně, protože velmi rychle rostou. Všechny jsem je umyla a rozložila na stůl, aby oschly. V tu chvíli se začaly líbit i našim dětem, některá okurka měla tak zvláštní tvar. Něco nám to připomínalo, například šnečka nebo ptáčka. Donesli jsme sklenice a já jim řekla, že si s těmi okurkami budeme hrát jako se stavebníci. Budeme je hezky skládat jednu vedle druhé do sklenic. Každý dostal sklenici a položili si ji na měkkou válendu. Určitě asi víte proč. Nechtěla jsem mít v kuchyni střepy a na stole by jim sklenice klouzaly. Zatímco na válendě se hezky zabořily a nemohlo se nic stát. Děti to dělaly, jak jsem jim ukázala. Někde daly větší a jinde menší okurku. Byla to zába-va. Měla jsem už také nachystané další ingredience, které jsme tam přidávali. K tomu mi sloužil spolehlivý recept od maminky. Je to jeden z prvních receptů v mé záznamové knize.

Nejdříve si uvaříme lák na zalití už narovnaných okurek. 3 l vody, 14 dkg soli, 28 dkg cukru a tři čtvrtě litru octa. Vše povaříme. Do narovnaných sklenic se přidá větvička kopru, dílky cibule a několik koleček předem povařené mrkve. Dále vkládáme: 3 kuličky nového koření, 8 kuliček pepře, 1 hřebíček, kousek celé skořice, 1 bobkový list a tím posledním je kávová lžička semen hořčice. Vše se zalije uvařeným lákem. Zavičkujeme a sterilujeme 20 minut na teplotu 80°C. Samozřejmě, že jsem s dětmi dělala jenom to vkládání, ale i tak to byla pomoc.

Nejvíce se jim líbilo tam sypat semena hořčice. Taková malá semínka, krásně kulatá. V tu chvíli mne napadlo, že bychom si mohli s dětmi u práce něco povídat. „Jestlipak víte, děti, že se o tomto malém semínku píše také v Bibli?“ Matouš 13, 31–32: „Království nebeské je jako hořčičné zrno, které člověk zasel na svém poli, je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Když jsme si to přečetli, vedlo nás to k překvapení. To si neumíme ani představit, jak velký strom může z tak malého semínka vyrůst? Tady u nás v naší zemi známe jiné vysoké stromy a také mají malá semínka, jako je například smrk, dub nebo javor, ten má dokonce se semínkem i dlouhý nos. Usmíváme se. A jak velké asi bude Boží království? Království? To známe z pohádek! Kdo bude králem? Sám Bůh a to království bude určitě tak velké, aby se tam všichni vešli.

Dana Jersáková

Je načas dozrát

Jedna moudrá žena napsala následující slova o ZRALOSTI. Kéž nejsme jen dospělí, ale jsme zralými dospělými. „Zralost je schopnost ovládat svůj vztek a nenásilně bez zášti urovnávat spory. Zralost je trpělivost. Je to ochota zříct se chvilkového potěšení kvůli dosažení dlouhodobého zisku. Je to schopnost ‚vytrpět si svoje‘ navzdory těžké opozici nebo odrazujícím překážkám. Je to schopnost čelit nepřijemnostem a frustraci, aniž by sis stěžoval nebo se zhroutil. Zralost je pokora. Ukazuje, že jsi dostatečně velký, abys dokázal říct: ‚Mýlil jsem se,‘ a když máš pravdu, abys nikdy nemusel tvrdit: ‚Vždyť jsem to říkal.‘ Zralost je schopnost učinit rozhodnutí a dovést ho do konce, místo abys donekonečna zkoumal možnosti a žádnou z nich nevyužil. Zralost znamená spolehlivost, dodržování slova a schopnost překonat krizi. Nezralí lidé jsou mistři v nacházení alibi, jsou zmatení a dezorientovaní. Jejich život je bludistěm nesplněných slibů, zhroutených přátelských vztahů, nedokončených věcí a dobrých úmyslů. Zralost je umění smířit se s tím, co nemůžeš změnit, mít odvahu mluvit to, co měnit můžeš, a mít moudrost poznat ten rozdíl. Bible říká: ‚Musíme usilovat o zralost a začít myslet ve větším rozsahu a do větší hloubky než jen o základech, kterým nás naučili.‘“ (Žd 6, 1, přel. z angl.).

Je načas dozrát.

Liba Procházková

Snažíme se Boha zaškatulkovat

Zdá se, že Bůh nám moc nefandí, když se snažíme někde si Ho zaškatulkovat. Ve chvíli, kdy si myslíme, že jsme obsáhli celou Boží velikost, se tento Velký Bůh prolomí skrz zdi našeho vlastního výkladu Boha a všechno se změní.

Boží lásku nelze obsáhnout

Boží neuchopitelná láska, kterou nelze obsáhnout slovy, nás chce přijmout celé, také- vě, jací jsme. Vidí naši „člověčinu“ a právě tam máme tuto velkodušnou lásku zakoušet. Tam, kde stojíme se všemi svými chybami a nedokonalostmi, je půda svatá. On nám to dovolil. Tam se Bůh rozhodl, že s námi bude v důvěrném spojení.

Bůh nás touží obdařit pokojem a jistotou Jeho přijetí

Když se Boží nezměrnost setká s omezeností našeho lidství, nelze to vyjádřit slovy. Můžeme si však aspoň všimnout chvil, které zrcadlí toto nezměrné Boží srdce. Touha Božího srdce je totiž neskonale větší, než si dovedeme představit. Bůh nás touží obdařit pokojem a jistotou Jeho přijetí, chce, abychom žili dobrou a spokojenou život.

Čeká jen na naši ochotu spolupracovat s Jeho nesmiernou velkodušností.

R. S.

List mamičkám

Milé mamičky!

S veľkou radosťou a láskou sa prihovám práve Vám. Každého jedného z nás sa toto náročné obdobie boja s koronavírusom dotýka. Niekedy už v tých našich rodinných bublinách dýchame s najväčším vypätím síl. Celkom inak to bolo, keď sme sa mohli každý týždeň stretávať na Klubiku (*stretnutie mamičiek s deťmi v bratislavskom zbere*). Tam sme mohli zažívať povzbudenie do ďalších dní a práve po tom túžim aj teraz – povzbudiť Vás.

Vy mamičky musíte byť silné dvojnásobne, pretože dodávate silu a odvahu aj svojim deťom. Byť mamou často znamená: Aj keď nevládzete – musíte vládnuť (vstať v noci aj desaťkrát).

Aj keď sa Vám už nechce – musíte (navariť, upratať, opratať, odpovedať na tisíc otázok). Aj keď neviete pomôcť – musíte sa vynásť (s matematikou pri dištančnom vzdelávaní). Ako to všetko dokážete? Láska Vám dáva silu. Len vďaka láske ste ochotné obetovať svoje telo, spánok, sociálne kontakty, súkromie... Ale niekedy je toho už veľa. Chcem dnes každú osobne nanovo uistiť,

že Pán Ježiš to všetko vidí a rozumie Ti. On je tu, neopustí Ťa. Čaká, kedy Ho pozveš do tej svojej situácie, problému, do svojej slabosti. Slová: „Pane Ježišu, ja už nevládzem, ja neviem ako ďalej...“ nie sú slovami slabosti, ale naopak, sú to slová sily. Čítame o tom v Druhom liste Korintanom 12, 9: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.*“ Tvoja slabosť môže byť príležitosťou na preukázanie Božej moci. Nemusíš byť sama ani v najväčšom trápení.

My ľudia by sme často chceli byť ako Boh – poznať svoju budúcnosť, budúcnosť svojich deťí, mať moc vyliečiť každú chorobu, mať moc nad počasím, nad každou životnou situáciou... to je pochopiteľné. Ale to, že Pán Ježiš – Boh zatúžil stať sa človekom, je tá najnepochopiteľnejšia vec na svete. Vstúpil do nášho sveta a dobrovoľne obmedzil svoju božskú podstatu. Prijal pohrdanie najbližších, zradu, biedu a nakoniec aj smrť. Ale slávne zvíťazil nad smrťou a tým urobil z tej bodky za koncom života každého z nás dvojbodku. Vtedy sa začala moja aj Tvoja nádej, že toto tu nie je všetko! Čaká nás nepredstaviteľne viac! Lebo to krásne, ktoré bude, je večné, je navždy.

A tohto sa držím ako lana a tomuto verím: Kristova smrť a vzkriesenie je odpoveď na

všetky otázky, ktoré mi nedajú v noci spať. K tejto istote pozývam každú jednu z Vás. Modlím sa za Vás: Drahý Pane Ježišu, prosím za všetky mamičky, aby Ťa mohli spoznať ako všemocného Stvoriteľa, ktorý má v rukách celý vesmír, aj ako Spasiteľa, ktorý má moc odpúšťať hriechy, ale aj ako pokorného a milujúceho, ktorý spoznal ľudský život a vie, že je ťažký.

Prosím, aby mohli všetky mamy uveriť slubu, že túto ťažobu odstrániš, lebo Ty sám si povedal: „*Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťaženi a ja vám dám odpočinutie*“ (Matúš 11, 28). Pane Ježišu, chceme veriť Tvojim slovám a vyjsť z väzenia svojich trápení, strachu, bolesti, neistoty a hriechu, lebo dvere sú už dávno otvorené. Tak nám v tom, prosím, pomôž. Amen.

Miroslava Hovorková

Tři kroky, které ti zjeví tvá bolavá místa

„**Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučiním**“ (Jób 34, 32).

Máš přirozený sklon sám sobě lhát. Věříš svým pocitům, i když ty nebyvají vždy přesné, i svým myšlenkám, třebaže nejsou vždy pravdivé.

To je důvod, proč máme všichni svá bolavá místa – postojte a slabiny, které nevidíme nebo nechceme vidět, i když vyvolávají náš střet s jinými lidmi.

Jak tedy nahlédnout za svůj sebeklam a spatřit pravdu? Tyto tři jednoduché způsoby ti pomohou začít na svých bolavých místech pracovat.

Za prvé, popros Boha, ať ti zjedná jasno. Modli se s Jóbem: „Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučiním“ (Jób 34, 32).

Když už víš, že tě srdce klame, popros Boha, ať ti připomene, co je pravdivé, pokud jde o Něj a o tebe.

Po prosbě k Bohu požádej o pomoc některé důvěrné křesťanské přátele nebo rodinu. Bůh ti posílá do cesty lidi, aby ti pomáhali, protože oni v tobě vidí to, co ty ne. Mohou vidět tvá bolestná místa, stejně jako zas ty ta jejich. Kniha Přísloví 12, 15 říká: „Pošetilci se zdá, že je jeho cesta přímá, kdežto kdo po-

slouchá rady, je moudrý.“ Pokud myslíš, že na sobě můžeš pracovat vlastní silou, pak je tvým bolestivým místem právě tohle. Je to sebeklam.

Pošetilci se domnívají, že radu nepotřebují, ale moudří naslouchají jiným.

A pak popros Ježíše, ať tě změní. On sám řekl: „„Já jsem ... pravda“ (Jan 14, 6). A Bible říká, že pravda tě vysvobodí. Čím úžeji se tedy vineš k Ježíši, tím více bude tvůj život naplňován pravdou. To znamená, že když budeš chodit ve světle Boží pravdy, nebude tě tak snadno moci postihnout sebeklam. Boží pravda ti pomůže vidět sebe i jiné takové, jací skutečně jste.

V evangeliu podle sepsání Jana 9, 39, Ježiš říká: „Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí“. Bůh tě může osvobodit od skrytých vad, bolestivých míst i sebeklamů. Řekni si Mu o jasné vidění, některé důvěrné přátele či rodinu požádej o pomoc – a potom popros Ježíše, ať tě změní. Pravda tě vysvobodí!

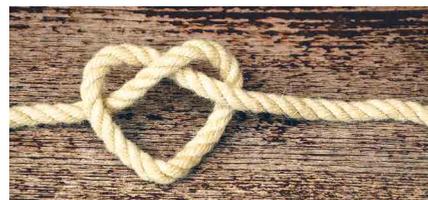
Otázky a podněty k zamyšlení:

Obíráš se stále dokola nějakými myšlenkami, o kterých víš, že jsou to lži? Které myšlenky to například jsou?

Jak ti znalost Božího slova pomůže vidět tvá bolestná místa? Co můžeš udělat, abys znal Boží slovo lépe?

Kteří lidé ve tvém životě jsou ti, co ti mohou odhalit tvá bolestná místa? Jsi ochoten jim to dovolit? A proč – nebo proč ne?

Rick Warren

Marnost nad marnost, všechno je marnost

Co má člověk z celé své námahy, s kterou se plahočí pod sluncem? Jedno pokolení odchází a druhé přichází, země však trvá stále. Slunce vychází a zapadá, chvátá k svému místu, kde vychází. Vítr věje k jihu a stáčí se na sever, vítr stále krouží, znovu obnovuje svůj běh. Všechny řeky tečou do moře, a moře se nikdy nenaplní. Na místo, kde řeky vznikají, opět se vracejí. Všechno unavuje, nelze to ani vypovédět; oko se nenasytí diváním, ani ucho se nenaplní posloucháním. Co bylo, zase bude, co se stalo, zase nastane - není nic nového pod sluncem. Vyskytne-li se něco, o čem se řekne: Hle, to je nové - dávno to bylo v dobách, které byly před námi. Zapomíná se na to, co minulo, a stejně to bude s budoucností. Nezapomeneš na ni vzpomínka u těch, kteří budou následovat (Kaz 1, 2–11). Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. *A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje* (1 K 12, 31nn).

J. T.

Modlime sa za chorých

Dávidov poučný žalm 32:

Blahoslavený, komu je priestupok odpustený a hriech prikrýty.

Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu a v ktorého duchu niet podvodu.

Kým som mlčal, chradli moje kosti a celý deň som nariekal. Veď dňom i nocou doliehala na mňa tvoja ruka.

Moja životná sila vysychala ako v letnej pálave. Vyznal som ti svoj hriech a nezatajil svoju vinu.

Povedal som: „Vyznám Hospodinovi svoje priestupky.“ Ty si potom odpustil vinu môjho hriechu.

Nech sa preto k tebe modlí každý zbožný, kým ťa možno nájsť, aby ho veľké záplavy nedosiahli. Ty si moja skrýša. Ochrániš ma pred súžením, zahnieš ma radosťou zo spásy.

Poučím ťa a ukážem ti cestu, ktorou máš kráčať. Poradím ti a budem ťa mať na očiach.

Nebudte bez rozumu ako kôň a mulica, ktorých silu treba krotiť uzdou a zubadlom, inak ich neovládneš.

Bezbožník má mnoho bolesti, ale ten, kto dúfa v Hospodina, bude zahrnutý milosťou.

Radujte sa a jasajte v Hospodinovi, spravodliví! Plešajte všetci, čo máte úprimné srdce!

Z proroka Joela 2, 12

„Teraz však,“ znie výrok Hospodina, „vráťte sa ku mne celým srdcom, v pôste, plači a náreku!“

A text pokračuje: *„Roztrhnite si srdcia, a nie rúcha, vráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu! Veď je milostivý a milosrdný, trpezlivý a veľmi ľútostivý, lebo mu je ľúto spôsobiť pohromu“* (Joel 2, 12).

Obľúbenou disciplínou v našej spoločnosti je nájsť vinníka a nielen prstom na neho ukazovať, ale mu aj popriať to najhoršie. Ale pomáha to? Respektíve, aké sú dôsledky takéhoto počinania? Desí ma, že aj v úplne jasnej situácii previnilec kričí na nevinného ako na

vinníka – prečo? Prečo je pre nás, pre mňa problém pomenovať a uznať svoju vinu, keď to je aktuálne? A naopak si sypať popol na hlavu za stavy, veci, situácie, ktoré sa ma priamo netýkajú, alebo sú neosobným všeobecným lacným zvolaním? Uznať si osobný prešlap je hanba? Ak áno, pred kým?

Boh si vysoko cení, keď si uznáme, že sme minuli cieľ. Dokonca jeden takýto úprimný kajúcnik má v istom momente väčšiu cenu pred Bohom ako deväťdesiatdeväť spravodlivých:

Hovorím vám: Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú“ (Luk 15, 7) – tak aká hanba? Ak sa stretnem s človekom, ktorý sa vie úprimne priznať k previneniu – ako takého to človeka vnímam? Ako slabocha?

Joelova výzva je všeobecná: *„Vráťte sa ku mne... roztrhnite si srdcia...“* Ale Žalm 32 je osobný: *„Vyznám Hospodinovi svoje priestupky.“*

Dnes, uprostred pandémie túžime po kolektívnej imunite. Túžime, aby sme sa ako ľudstvo korony zbavili. Lenže predpokladom pre spoločenskú imunitu je imunita jednotlivcov, a to v čo najväčšom počte. Pretože vtedy sa znižuje počet vhodných hostiteľov pre aktuálny vírus a ten postupne zomiera – jedinici s protilátkami sú pre vírus neprijateľným miestom na bývanie, rozmnožovanie a cestovanie.

Ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť (Rim 5, 20).

A práve úprimným osobným očistením sa hriech čoraz menej môže v takejto spoločnosti uchytiť, pestovať a rozmnožovať. Nemôžem neaktívne očakávať, že iní vyriešia

pandémii za mňa. Ani v prípade hriechu nemôžem očakávať posun bez môjho osobného nevyhnutného aktívneho dielu. Lebo až vtedy môže prísť odpustenie. Nedajme sa však zmiasť teóriou celožitovného nezmyselného týrania sa pre svoju hriešnosť. Žalmista vyzýva, aby sme konkrétny, aktuálny hriech pomenovali, vyznali – prijali odpustenie a viac sa ním nezaoberali.

Pretože **po vyznaní a prijatí odpustenia** nasleduje zvýšená ochrana: *„Ochrániš ma pred súžením“*, a radosť z nezvyčajného ortielu: *„Zahnieš ma radosťou zo spásy.“*

V cene je aj turistický sprievodca: *„Poučím ťa a ukážem ti cestu, ktorou máš kráčať.“*

A k tomu dobrá rada nad zlato, s dvadsaťštyri hodinovým Zoomom, bez hrozby padnutie siete: *„Poradím ti a budem ťa mať na očiach.“* No nestojí to zato? Alebo potrebujem pred Bohom niečo skrývať, aby to nevidel?

Nuž, tak potom nie je až tak od vecí vrátiť sa na začiatok Žalmu 32, pretože iba to, čo Boh prikryje, je skutočne prikrýť: *„Blahoslavený, komu je priestupok odpustený a hriech prikrýty.“* ...som sa dočítal.

Korona nie je už len tam ďaleko, ale dotýka sa aj nás. V našej blízkosti boli a sú ľudia, ktorí prechádzajú touto chorobou. Chceme na nich myslieť vo svojich modlitbách. Modlime sa za chorých.

T. K.

Bůh miluje i mě

Byl jsem vychován a vyučen, abych jen vyjadřoval souhlas s určitými tvrzeními. Například „Bůh je láska“. Souhlasíte s tím, že Bůh nás miluje, a přesto se vás občas zmocňuje obava, že možná nejste plně součástí onoho „mý“. Boží paže se natahují k objetí, ale vy se cítíte být těsně za hranicí toho, kam dosáhnou Boží prsty.

Co teď? Nezbyvá, než přijmout myšlenku, že Bůh vás miluje, přesto, že trávíte velkou část svého života s nepříjemným pocitem, že zrovna vás Bůh objímá spíš s nevolí, tak nějak zdráhavě. Ale nakonec si řeknete: „Trváte-li na tom, tak ano, předpokládám, že i mě Bůh miluje.“

A pak přijde chvíle, kterou si neumíte vysvětlit, kdy vás obklopí veškerá plnost Boží – a vy v plnosti poznáte Toho, v němž se „pohybujeme, žijeme a jsme“. V tu chvíli totiž zkusíte, že milovat vás bylo po celou tu dobu Boží radostí, že má ve vás zalíbení. A to je něco naprosto nového.

A. G.

Vypneme mysl?

„Milovat budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysle, a svojho blížneho ako seba samého“ (L 10, 27).

Je pre mňa fascinujúce, že nás nežiada, aby sme vypli myseľ. Naopak. Najväčšie prikázanie hovorí, že máme milovať Boha celou svojou myslou. Boh sa teší, keď premýšľame, skúmajme a chápeme Jeho myšlienky.

Často sa však stretávame s otázkami, ktoré spôsobujú, že sa cítíme neisti: ako zvládneme ťažké pasáže z Biblie? Ako sa niektoré biblické výroky hodia k milujúcemu Bohu? Prečo zažívam tak málo naplnených sľubov, ktoré sú dané v Biblii? Boh nás vyzýva, aby

sme neodkladali takéto otázky bokom, ale aby sme sa nimi zaoberali. Znamená to kopat hlboko, skúmať a diskutovať o nich s Bohom a s ostatnými ľuďmi. Pochybnosti a skúšky patria k našej viere. Biblia o nich hovorí. Matky a otcovia viery ich poznali. Ako však ovplyvňujú naše modlitby? Keď sa v partnerstve alebo priateľstve prestaneme navzájom čestne rozprávať, odcudzíme sa. Nevypovedané veci blokujú prístup k druhej osobe. Vzdialenosť narastá. Opätovné stretnutie sa stáva zložitým. To sa môže stať aj vtedy, keď nebudeme s Bohom hovoriť o naliehavých otázkach a pochybnostiach, ktoré trápia našu myseľ a naše srdce.

Žalmy nám ukazujú, ako môžeme zostať v rozhovore s Bohom. Žalmisti nariekajú a vylievajú svoje srdcia pred Bohom (napr. Žalmy 13 a 69) – otvorene a bez toho, aby čokoľvek prikrášľovali. Aj keď sú ich mysle a srdcia plné otázok a pochybností, zažívajú, ako úprimný dialóg s Bohom vedie k rastu dôvery. Po stáročia si muži a ženy počas rozhovoru s Bohom pri modlitbe požičiavali slová zo žalmov.

Jarka Rečníková

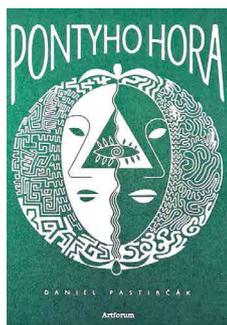
Daniel Pastirčák Pontyho hora

Bratislava: Artfórum, 2019

Každý z nás má svoju horu, na ktorú musí počas života vystúpiť. Hora chlapca Pontyho je obrovská, dovysoka čnie uprostred dvoch protipólov – sveta vydezinfikovanej efektívnosti a sveta plného prírodnej emocionality.

Vo vnútri chlapcovho srdca sa tie vesmíry spájajú, v miery prepletajú; vonku sú však na život a na smrť znepríatelené.

Prekážok je čoraz viac, láske a vzájomnosti kladie do cesty pasce zloba, strach a sebecko, ale Ponty sa krôčik po krôčiku snaží vyšliapať až na vrchol.

D. P.

Ponuka knihy T. Hendersona: Výjazdy

„VÝJAZDY“ boli označením, ktoré sa používalo na tajné a často nebezpečné cesty, ktorých účelom bolo poskytnúť pomoc kresťanom za Železnou oponou.

Na vrchole studenej vojny malá skupina kresťanov, ktorá si hovorila *Team*, dokázala pomocou pôstu, modlitieb a Božej zvrchovanej ochrany neuveriteľné veci: Podarilo sa im preniknúť až za Železnú oponu, kam pomocou špeciálne upravených vozidiel prevážali Biblie, kresťanskú literatúru, tlačiarenské potreby a pomoc pre prenasledovaných veriacich. Ale posádky týchto výjazdov sa stretávali na cestách s odporom. Z najvyššej úrovne sovietskej KGB a východonemeckej Stasi prišli príkazy na infiltráciu, odhalenie pašovateľov Biblií a likvidáciu ich siete kontaktov za Železnou oponou.

Táto kniha je pravdivým príbehom o kuriérovi, tajnom agentovi a príslušníkovi tajnej služby.

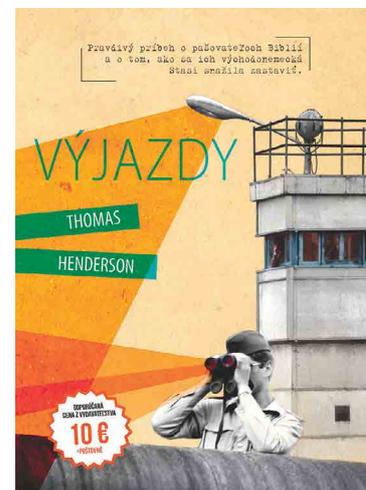
P. S.

V knihe spomínaný „koordinátor a distribútor“ – brat „George“ (vlastným menom **Alexander K. Erdélyi** zo zboru BJB v Bratislave), ktorý sa aktivitám pri zabezpečovaní „výjazdov“ a následnej distribúcii najmä v Československu venoval 25 rokov (v období 1965 – 1990) s pokračujúcou Božou pomocou sa práve v mesiaci vydania tohto čísla Rozsievачa dožíva veku **75 rokov**.

Po 56 rokoch jeho vydavateľských a distribučných aktivít sa modlí, aby „Pán zatyv“ povolal do tejto služby „nasledovníka“...

Knihu **Výjazdy** (250 strán a 16 strán obrazových príloh) je možné objednať na: www.knihyprezivot.sk

Predajná cena je 10,- € + poštovné. V prípade spoločnej objednávky za zbor je zľava 10 %.

Kdo vlastně jsem

Každý z nás si jistě pokládal otázky jako: Proč jsem tady? Kdo vlastně jsem? Kam směřuji? Já samozřejmě také, nejvíce asi právě na střední škole. Hledal jsem důvody, proč se stalo to či ono, proč se tak děje. Věděl jsem z toho, co jsem viděl okolo sebe, že je tu něco víc, něco většího, než jsme my. Pochopil jsem, že naše životy ovlivňuje a řídí nějaká vyšší moc. Někdo by řekl síla, energie, nebo vesmír. Samozřejmě, že jsem se snažil tuto sílu, nebo energii naklonit ve svůj prospěch, sobecky pro sebe a svůj užitek. Doufal jsem, že pokud budu dělat věci správně a dobře, že se mi to musí přeci vrátit a že si tím v podstatě koupím něco, co chci pro sebe. Věřil jsem, že to tak přece musí fungovat. A ono to vlastně fungovalo, ale nikdy jsem nebyl úplně šťastný, jako by mi stále něco v životě chybělo. Když jsem pak začal chodit na vysokou školu a poprvé slyšel o Pánu Ježíši Kristu a evangelium, to

Evangelium, že Pán Ježíš přišel na zemi, aby na sebe vzal naše hříchy, zemřel s nimi na kříži a byl vzkříšen a že nám tím otevřel cestu k Bohu a věčnému životu a že jediné, co je pro to potřeba, je uvěřit, dávalo mi to smysl. Dávalo mi smysl to, že člověk musí jen věřit a nemusí proto, aby byl zachráněn, dělat nic víc, žádné dobré skutky nebo být dostatečně dobrý člověk.

Proto jsem řekl ano a souhlasil. Postupem času, jak jsem začínal žít s Bohem, začal číst Biblii a modlit se každý večer, ale na mém životě se to zatím moc nepodepisovalo. Pořád jsem žil zhruba tak, jako před tím a v některých ohledech se moje chování s nástupem na vysokou školu ještě zhoršilo.

Jednou večer, když jsem se vracel autobusem ze školy, jsem si to najednou uvědomil. Jako by se nic nezměnilo, ba naopak jako bych se choval ještě hůř. Že si vlastně vůbec nezasloužím být zachráněný, že jsem hrozný, hříšný člověk, sobecký, hledající jen svoje zájmy. Ten večer jsem vyznával Bohu, že takový být

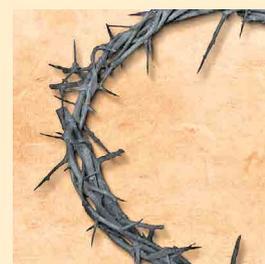
už nechci, prosil ho za odpuštění a za to, aby On se stal Pánem mého života. Pak jsem po zkušebním období poprvé přišel i sem, do tohoto sboru, řekl bych, že dnes jsou to tři roky. Od té doby, co jsem Boha poznal jako milujícího Otce a svého zachránce, znám odpovědi na tyto otázky, nebo možná neznám, ale netrápí mě to.

Na spoustu otázek nepotřebuje člověk znát odpovědi, když zná Boha.

Bůh ví, co právě potřebujeme, co je pro nás právě to nejlepší, a ví i to, co právě potřebujeme vědět. Dává i odpověď na otázku, co je pravda – pravda je ta dobrá zpráva o Kristu Ježíši.

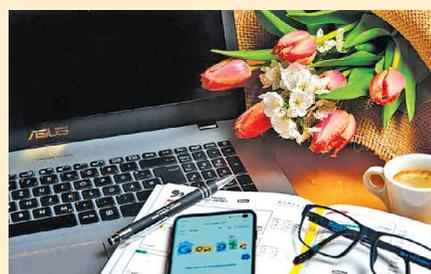
Můj život se neuvěřitelně změnil, a i když není vždycky lehký a má svoje zkušinky, tak vím, že Bůh to má pod svou kontrolou, nikdy mě neopustil a taky mě nikdy neopustí.

Kryštof Blažek, BJB Brno

Konferencia sestier 1. 5. 2021 v Košiciach

Konferencia sa uskutoční cez pripojenie sa online na webovú stránku...

Milé sestry, dovoľujem si Vás upozorniť na Konferenciu sestier, ktorá sa uskutoční dňa 1. mája 2021 v Košiciach. Téma konferencie je „**Jedno potrebné**“ v 21. storočí. Vzhľadom na súčasnú pandemickú situáciu konferencia nebude prebiehať prezenčne, ale bude sa vy-

sieľať online, takže Vás všetky na ňu srdečne pozývam.

Bližšie informácie o programe a spôsobe pripojenia sa na webovú stránku budú uverejnené na webových stránkach BJB v Čechách a na Slovensku.

Za výbor sestier Ludmila Sýkorová, predsedníčka OS na Slovensku

Témy/téma časopisu Rozsievач/Rozsievач 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 07-8 2021 – **Vyzleč si nenávisťné reči** - obleč si *dobrotivosť* (Pr 17, 27, Ef 4, 29 a 32a) Uzávierka 5. 4. 2021

Číslo 09 2021 – **Vyzleč hodovanie a opilstvo** - obleč si *opasok pravdy a pancier spravodlivosti* (Iz 5, 11 a 12, Ef 6, 14) Uzávierka 5. 5. 2021

Číslo 10 2021 – **Vyzleč smilstvo a chlipnosť** - obleč si *pancier viery a lásky, prilbu spasenia a meč Duchu* (Oz 5, 4) Uzávierka 5. 6. 2021

GOLGATSKÝ KRÍŽ

František Zelinka

*Do noci temné,
jak maják v moři širém,
Golgatský září Kříž
na cestu všem lidem.*

*Lásko Ty Boží,
v světlo Kříže ztajená,
Tys i mne v mladosti
v svou náruč objala.*

*Lásko Ty Boží,
kež na Kříž tvůj uždycky zřím,
lodičkou malou svou
v Tvůj přístav veplout smím.*

*Uprostřed bouří
nezlomen stojí Kříž –
příteli, k Němu pojd',
u Něho slož svou tíž.*